

แนว

Free
Magazine
ตุลาคม 2554

นสรุบทพ

01

喂
WEI
ฮัลโหล
สวัสดี

ที่ปรึกษาโครงการ : ดร.ทัศนัย วงศ์พิเศษกุล รองผู้อำนวยการสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้และผู้อำนวยการสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ หัวหน้าฝ่ายกิจกรรม :
อัศรินทร์ นนทิหทัย บรรณาธิการ : สราวุธ เฮ้งสวัสดิ์ บรรณาธิการฝ่ายศิลป์ : กรมย์พล สิริมงคลจุฑกุล + wrongdesign ผลิตโดย : สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ ดังกัด
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) เลขที่ 999/9 อาคารสำนักงาน เซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17 ถนนพระราม 1 แขวงปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์ : 02 264 5963-5 โทรสาร : 02 264 5966 / WWW.TKPARK.OR.TH / WWW.FACEBOOK.COM/TKPARKCLUB / WWW.FACEBOOK.COM /
READMEEAGAZINE / TWITTER.COM/TKPARK_TH

EDITORNOTE

**ร่างแรกและ
ร่างสุดท้าย**
(คล้ายๆ บทบรรณาธิการ)

ผมเพิ่งเดินไปบอกร้องผึ้งที่กำลังนั่งหน้านิวคิ้วขมวดเพราะเขียนต้นฉบับไม่ออกว่า “อย่าไปกลัวว่ามันจะไม่ดี คิดอะไรก็เขียนแบบนั้น รู้สึกอะไรก็เขียนแบบนั้น” แล้วก็ลุกออกมาพร้อมค้ายกำลังใจก้อนใหญ่ทิ้งเอาไว้พร้อมกับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ขณะนี้เป็นเวลาสี่ทุ่มแล้ว และพวกเราต้องอพยพทั้งตัว สมอ และข้าวของออกจากทีเคพาร์คก่อนเที่ยงคืน มิฉะนั้นเราจะถูกขังเอาไว้เหมือนหุ่นโชว์ในตู้กระจก นั่นหมายความว่าเราต้องปิดต้นฉบับแมกกาซีนชื่อ “เหวย” กันภายในสองชั่วโมงนี้

ผมไม่รู้จักคำว่า “เหวย” นื่องๆ ทั้งหมดช่วยกันตั้งและเลือกชื่อนี้ด้วยสมอและสองมือของพวกเขา (มือเอาไว้ใช้โหวต) นื่องๆ บอกผมว่า มันเป็นคำทักทายคล้ายสวัสดิ เจอกันก็ “เหวย” ใสกันอีกฝ่ายก็อาจจะ “เหวย” กลับ

เหวยไปเหวยมานานเ็นดู

น่าเ็นดูเหมือนนื่องๆ ที่พกสมอและความตั้งใจมาเต็มกระเป๋า เชื่อว่าพวกเขาไม่ค่อยได้ทำงานหนักต่อเนื่องกันเป็นเวลาสี่วันสามคืนแบบนี้สักเท่าไร คิด เขียน คิด เขียน จนกล่ำมนี้เริ่มปวดโปน กล่ำมสมอเริ่มบวมเป่ง ในคืนวันพระจันทร์ไม่เต็มดวงที่น้ำกำลังจะท่วมกรุงเทพฯ นื่องๆ ทั้งหลายค่อยๆ กลายร่างกลายเป็นนักเขียน

ผมเชื่อของผมเองว่า นักเขียนคือคนที่ชอบเขียนหนังสือมากไปกว่านั้นเขามีความสุขกับการเขียน

แต่ก่อนทีจะมีความสุข นื่องๆ หลายคนทุกซทททรมานบางคนนั่งกุมหัวเพราะคิดไม่ออก บางคนเกาคางจนถลอกเพราะคิดออกแต่เขียนไม่ได้ บางคนขยี้ขี้รังแคร่วงหล่นลงหัวเข้าเมื่อเขียนสิ่งที่คิดแล้วไม่ได้ใจ

ขณะนี้ (สี่ทุ่มกว่า) ผมนั่งเขียนบทบรรณาธิการอยู่ท่ามกลางนื่องๆ ที่ตาปรือและหัวฟูเพราะนึกว่าหมดเวรหมดกรรมหมดหน้าที่ที่จะต้องเขียนแล้ว หลังจากทีแก้และเกลาคต้นฉบับจนหายคัน ทันใดนั้นผมก็บอกให้ทุกคนเขียนคำแนะนำตัวเองสั้นๆ บางคนกำลังหลับฝันหมอบอยู่บนโต๊ะ บ้างบอกว่าส่งฟุ้งนี้ได้ไหม บ้างบอกว่าเก็บคอมพิวเตอร์ไปแล้ว คำตอบคือ ไม่ได้ ต้องส่งวันนี้

งานเขียนดูเหมือนงานที่ไม่ต้องออกแรง แต่ใครลองนั่งลงเขียนหนังสือดูสักตั้งจะรู้ว่ามันเหนื่อยไม่แพ้กันกับการยกน้ำหนัก เพียงแค่น้ำหนักที่นักเขียนยกนั้นมัน “ล่องหน”

ไม่มีนักเขียนคนไหนอยากเขียนงานที่ “แค่เสร็จ”

เพราะงานเขียนคือภาพจำลองความคิดของเรา เขียนดีก็แปลว่าคิดดี

น้ำหนักของความคาดหวังนั้นหนักไม่แพ้ลูกตุ้มลูกไหน ใครเคยแบกมันไว้คงจะรู้

ผมอาจเป็นบรรณาธิการผู้ชาติสมก็ไม่ได้ ที่รู้สึกสุขใจเวลาที่ได้เห็นนื่องๆ ในกองบรรณาธิการหน้านิวคิ้วขมวด กุมหัวด้วยความท้อ และหน้างอเวลาฟังคอมเมนต์

สิ่งเหล่านั้นเป็นร่องรอยของความพยายาม พยายาม-เพื่องานเขียนที่ดี

ผมไม่รู้เหมือนกันว่าอีกห้าปีนื่องๆ ที่นั่งหายใจสูดออกซิเจนร่วมกันในห้องประชุมใหญ่ทีทีเคพาร์คเหล่านี้จะกระจัดกระจายไปอยู่ที่ไหน นั่งโต๊ะทำงานตัวไหน อยู่ในมุมใดของเมือง ไม่รู้ว่าสิ่งที่พวกเขาใช้ปลายนิ้วจิ้มลงไปบนคีย์บอร์ดจะเป็นตัวเลขบัญชี งานวิชาการ รายการสินค้า หรือวาทะพยานตร์ไม่รู้ว่าจะมีกี่คนที่ยัง “เขียน”

แต่ดีใจทีเราได้มาใช้เวลาร่วมกันสี่วันสามคืน ดึกตื่นเหน็ดเหนื่อย

หลายคนทีผมบอกพวกเขาว่า อย่าหยุดเขียน

ผมชอบงานเขียนของพวกเขา คล้ายดอกไม้้งามยามแรกแย้ม ยังมีเวลาอีกนานกว่าจะบานอวดความงามให้โลกชม และทำให้ผู้คนมีความสุข

แต่สิ่งที่ผมบอกกับพวกเขาเป็นประจำคือ “เราทำได้แค่บอกว่าเราคิดอะไร รู้สึกยังไง มันไม่ได้หมายความว่าจะถูกหรือต้องเป็นแบบนี้เสมอไป นื่องต้องตัดสินใจเอาเอง”

ไม่ต้องเป็นนักเขียนก็ได้ แต่อยากให้พวกเขาไม่ล้มเขียน ไม่ล้มความพยายามเพื่องานเขียนที่ดี

เพื่อความคิดที่ดี

ก็ได้แค่บอกว่าอยากให้พวกเขายังคง “เขียน”

เพราะการเขียนทำให้เราเข้าใจสิ่งที่เราคิด เมื่อเข้าใจสิ่งที่เราคิด เราจะค่อยๆ เข้าใจตัวเอง

เมื่อเราอ่านงานเขียนของใครเราจะเริ่มค่อยๆ เข้าใจเขา ดีใจทีได้อ่านงานของนื่องๆ และยินดีทีเราได้รู้จักกัน (บ้างผ่านทางตัวหนังสือ

นั่นอาจเป็นสิ่งที่ทำให้ค่ายนักเขียนสร้างคามผูกพันได้ภายในเวลาอันสั้น เพราะเราได้อ่านตัวหนังสือของกันไปมา

มีคนเคยบอกว่า “เมื่อคุณเป็นนักเขียนแล้วคุณอาจจะเลิกเขียนหนังสือได้ แต่คุณเลิกเป็นนักเขียนไม่ได้หรอก”

คุณยังคงมองโลกด้วยสายตานักเขียนและคิดในนั้นนั่น
เกี่ยวกับโลกใบนี้อยู่เสมอ

การใช้ชีวิตในบางครั้งมันก็คล้ายกันกับการเริ่มต้นเขียน
อาจจะคล้ายกับคำแนะนำที่ผมบอกกับฝั่ง “อย่าไปกลัวว่ามันจะ
ไม่ดี คิดยังไงก็เขียนไปอย่างนั้น รู้สึกยังไงก็เขียนไปอย่างนั้น”

งานเขียนที่ดีคืองานเขียนที่จริงใจ-ผมเชื่อ และบอกน้อง
ไปอย่างนั้น

ชีวิตที่ดีก็คือชีวิตที่จริงใจกับตัวเอง

ร่างแรกมันอาจไม่ได้สมบูรณ์แบบ แต่ต้องร่างมันขึ้นมา
ก่อน แล้วค่อยๆ ชัดเกลางจนมันใกล้เคียงกับสิ่งที่เราคิดไว้

ทั้งงานเขียน และชีวิต

อย่ากลัวที่จะร่าง-ผมบอกน้องๆ อย่างนั้น

บทบรรณาธิการนี้ผมไม่ได้คิดอะไรก่อนนั่งลงเขียน แต่
อยากลองเขียนแบบที่บอกน้อง รู้สึกอย่างไรก็เขียนอย่างนั้น

นี่เป็นร่างแรก แต่ผมจะส่งร่างแรกนี้แหละไปตีพิมพ์

มันอาจไม่สมบูรณ์แบบ แต่ก็ดีแล้ว นี่อาจเป็นตัวอย่างและบท
เรียนสุดท้ายที่ฝากให้น้องๆ

ร่างแรกมันอาจไม่สมบูรณ์แบบที่สุด แต่มีความจริงใจอยู่ใน
นั้น

คิดและปล่อยมันออกมา

ถ้าอีกห้าปีในอนาคต น้องคนใดคนหนึ่งช่วยกันก่อร่าง
สร้าง “เหวย” ขึ้นมาได้มาเปิดอ่านบทบรรณาธิการนี้ คงพอจะ
หลับตานึกภาพออกว่า กาลครั้งหนึ่งเราเคย “เหวย” ใส่กัน

ถ้าวันนี้ที่น้องเปิดหนังสือเล่มนี้ออกอ่านอีกครั้ง และน้อง
ไม่ได้ “เขียน” แล้ว

บรรณาธิการคนเก่าฝากมาบอกว่า ยังอยากเห็นน้องเขียน
และอย่ากลัวที่จะเริ่มร่างแรก

แต่ก็นั่นแหละ เราทำได้แค่บอกว่าเราคิดอะไร รู้สึกยังไง
มันไม่ได้หมายความว่า จะถูกหรือต้องเป็นแบบนี้เสมอไป

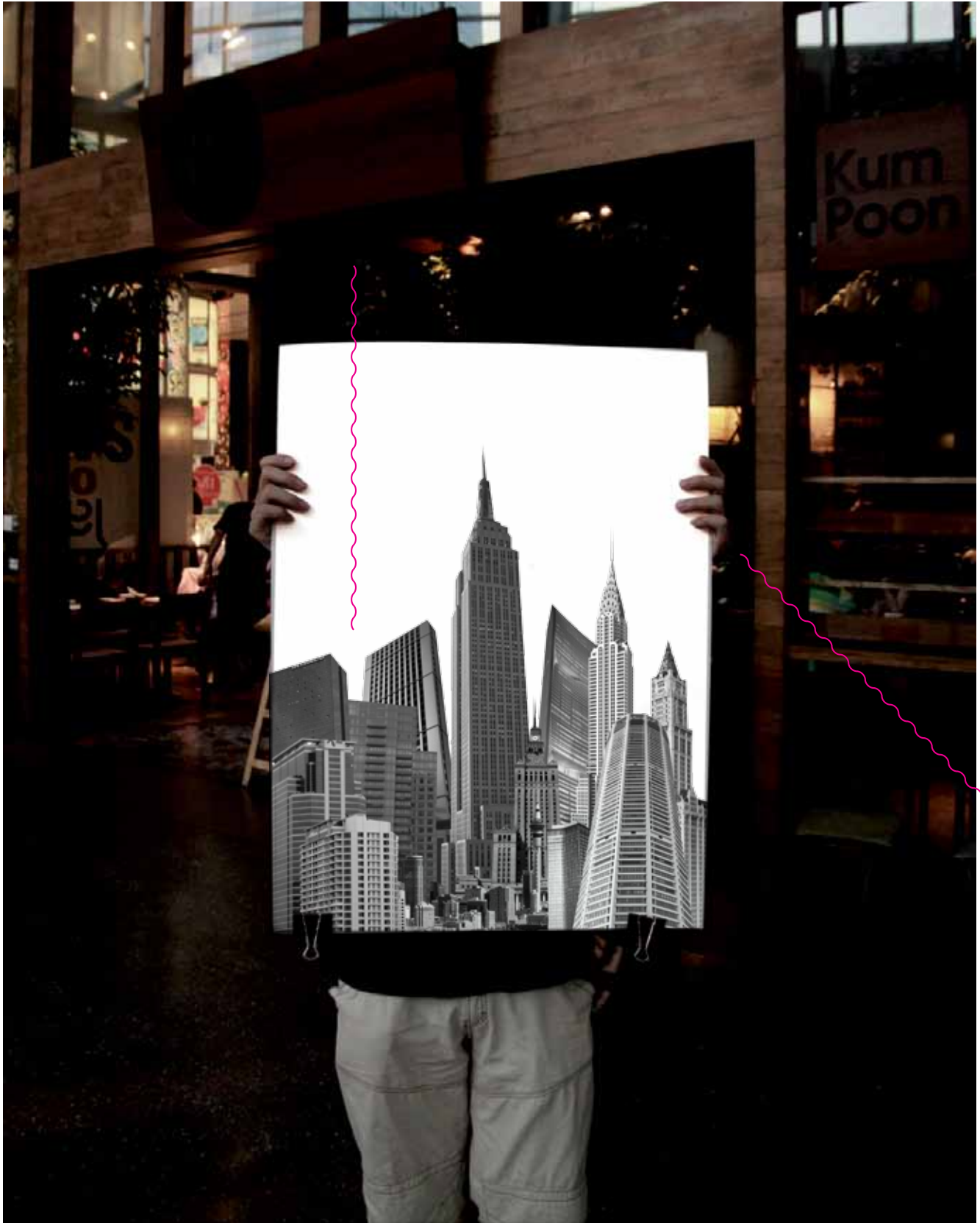
น้องต้องตัดสินใจเอาเอง

เหวย แปลว่า *สวัสดิ*

น้่วงกลม

23 ตุลาคม 2554

ทีเคพาร์ค

กรุง เทพ

ได้ยินเขาว่า... คนรุ่นใหม่รักอิสระ เอ็ม...

เขาเหล่านั้นที่ว่ากันมา คงยังไม่เคยพบเห็นมหานครยิ่งใหญ่และเป็นศูนย์รวมมนุษยชาติสักสายพันธุ์หนึ่งที่หลงใหลและเป็นปลื้มกับชีวิตอันติดอยู่กับเกณฑ์ กฎ กรอบ ละศีคะ ดิฉันจึงภูมิใจนำเสนอ เมืองแห่งนี้ซึ่งในอดีตมีนามว่า “กรุงเทพฯ” แต่ปัจจุบัน สระอุได้หายไปแล้ว..

คุณ ๆ คงสงสัย เอ๊ะ กรงอะไร อยู่ในกรงทำไม เข้าไปได้ยังไง ทำไมฉันไม่มีบ้าง อย่าเพิ่งฉงนงวยงหรือพาลน้อยออกน้อยใจไปก่อนนะคะ ไม่น่าคุณอาจแอบมีกรงเป็นของตัวเองอยู่แล้วก็ได้

มาดูประเภทของกรง แบ่งตามลักษณะการใช้ชีวิตและพลังความนิยมของมวลชนกันค่ะ ถ่าน แทน แท้น...

กรุงวัตถุนิยม

กรุงนี้สุดมไปด้วยความแปลกใหม่ของเทคโนโลยีที่เกิดจากการตาโถมให้เห็นความจำเป็นของสิ่งเหล่านั้นโดยฝ่ายการตลาดของบริษัทผู้ผลิต ประกอบกับการแพร่หลายของสินค้าในสังคม เด็กประถมถือสมาร์ตโฟนรุ่นล่าสุด เด็กมัธยมมีสายบีบีคัลคองคอบ เด็กมหา'ลัยนั่งสไลด์ไอแพด ผู้คนมีบ้านหลังใหญ่ ๆ หรือคอนโดใจกลางเมือง ทำทุกวิถีทางให้มีพร้อมสำหรับปัจจัยสี่ห้าหก ใครมีไม่ครบ อาย่ามาโมเมเชื่อว่าชีวิตตัวเองสมบูรณ์แบบ ไชว์คว่ำกันจนตัวตายไปเลยก็มีไม่น้อย

อ้าว..แล้วมันกรุงตรงไหน สะดวกสบายคือออก?

อะแถม..ก็การต้องวิ่งตามกระแสแนววัฒนธรรม หรือติดอยู่กับสิ่งอำนวยความสะดวก ทั้งที่หากไม่มีสิ่งเหล่านั้น ลมหายใจเราก็ยังคงเข้าออกเป็นปกติ ของนอกร่างที่เกินความจำเป็น ทำให้คำว่า "พอ" ค่อย ๆ หายไปจากพจนานุกรมชีวิตของใครหลายคน กรุงเหล่านี้คือ อำนาจที่เป็นกิเลสครอบงำให้สายตาไม่อาจค้นพบบางสิ่งที่มีค่ายิ่งกว่า มันคือคนคน ก็นินกินและกักขังให้จิตวิญญาณไม่อาจหลุดพ้นจากความโลภ ความหลง และความมัวเมา ให้จิตใจเราไม่อาจเปิดกว้างไปสัมผัสมิตรภาพหรือความสวยงามอื่น ๆ บนโลก เช่นนั้น เราจะพบความสุขสงบที่แท้จริงได้ยังไงกันล่ะคะ

กรุงกระแสชาวบ้าน

กรุงนี้มีหลายสายเลือด ว่าจะตีวัฒนธรรม เลือกสรรได้ตามความชอบส่วนบุคคลหรือรสนิยมของกลุ่มเพื่อน

เมื่อสมัยเจ้าคุณพ่ออย่างหนุ่มแน่น กระแสอเมริกาเข้ามาเยียน คนเมืองนี้ก็แดนซ์กันกระจาย กางเกงขาม้า ขาบาน สาวน้อยสาวใหญ่กรีดกันตรึม พร้อมกันนั้น บางคนก็ชอบกระแสผู้ดี ใสสุทผูกไท ทั้งที่เมืองไทย แดดเผากันได้แทบถึงตับไตได้ฟุง พุดได้ก็เท่านั้น หมดยุคกันไปแล้วนี่คะ สมัยนี้ฝ่ายชายต้องฮิพฮอปตัวใคร่งส่วนสาว ๆ ต้องบ๊ิกอายตาแบ้ว เสื้อผ้าสไตล์แดนกิมจิ

อ้าว แล้วมันกรุงยังไงอีกล่ะที่นี่..

ก็จะไม่กรุงหรือคะ คนเรามัวแต่เอาเวลาไปเดินช้อปปิ้งวิ่งตามกันกระแสที่เขากำลังนิยม เพื่อหาทางทำตัวกลมกลืน คนดังใส่เสื้อยี่ห้ออะไร ดีไซน์แบบไหน ทรงผมยังไง ก็พากันลอกเลียนเข้ามา ทั้งที่จริง ๆ แล้ว ความชอบที่แท้ของตัวเองเป็นยังไง ก็ไม่เคยได้ค้นดูสักที เห็นเขาชอบ ก็ชอบตามเขา ปล่อยให้เขาคนอื่นมาทาบทับและกลืนกินจนไม่เป็นเงาของตัวเองอีกต่อไป ลองส่องกระจกดูสิคะ คุณยังเห็นตัวเองอยู่หรือเปล่า

“กรอบของสังคม
คือกรงที่ทำให้เรา
หวาดกลัว
การเปลี่ยนแปลง
และความแตกต่าง”

กรงระหมีสำเร็จรูป

กรงนี้สร้างสรรคคุณภาพเพื่อทุกคนวัยเรียนไทย ใช้ชีวิตตามสเต็ปสำเร็จรูป หม่อมแม่ว่ามาอย่างไร หม่อมมลูกว่ากันไปอย่างไรนั้น มรดกกรง ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่น วัยเด็กเรียนอนุบาล สอบขึ้นชั้นประถม จับฉลากเข้ามัธยม กวดวิชาเพื่อเข้ามหา'ลัย ออกสู่โลกกว้างของวัยทำงาน เก็บเงินแล้วเข้าวัยเกษียณ สุดท้ายก็เตรียมตัวไปสบาย เข้ม...ไม่เบื่อกันบ้างรึ?

กรอบของสังคม คือกรงที่ทำให้เราหวาดกลัวการเปลี่ยนแปลงและความแตกต่าง ทั้งที่อีกทางหนึ่ง อยากเป็นแบบไหน อยากทำอะไร ถ้าไม่เดือนร้อนใคร ก็อย่าได้แคร์ ลุยไปเลยดีกว่ามะ

เป็นยังไงบ้างคะสำหรับกรงทางเลือก คิดค้นและนำเสนอโดยมหานครยิ้มสยาม ผู้คนล้มหลามในกรุงเทพเลือกจับจองเป็นของตัวเองคนละกรงสองกรง ถ้าคุณเองมีตัวเลือกอยู่ในใจ ภูมิใจกับคำตอบข้างต้น เราก็ขอแสดงความยินดีด้วยที่คุณค้นพบตัวตนได้ในเร็ววัน ปรบมือ.. ฮีววว

แต่ถ้าคุณ ๆ คนใด ยังเลือกไม่ได้ หากคำตอบโดน ๆ ไม่เจอ ตอบโจทย์ชีวิตตัวเองไม่ได้ซะที ก็ออกจากกรง แล้วร่วมค้นหาสระอุที่หายไปกับเราเถอะคะ

กรงไม่ได้ลือคนนี่คะ ชีวิตคุณเลือกได้...

เรื่อง ปิยภัทร นันทนเศรษฐี
ศศิกานต์ เอื้อวิทยาตุฎกุล

บทสัมภาษณ์ ชั้นเยี่ยม

ผมและเธอนั่งหน้าคำคร่ำคร่ำอยู่ภายในห้องอบรมนักออกแบบเขียนในหัวข้อ “การเป็นนักสัมภาษณ์ที่ดี” และห้องคุณสมบัติและเคล็ดลับต่างๆ ที่วิทยากรแนะนำกันจนชื่นใจ

การอบรมครั้งนี้จะต้องทำนิตยสารขึ้นมากลุ่มละ 1 เล่ม ซึ่งภายในกลุ่มของเรามีแนวคิดหลักคือ ‘กรุงเทพ’ และเราทั้งสองเลือกที่จะทำบทสัมภาษณ์ขึ้นเยี่ยมเกี่ยวกับอาชีพที่ทำงานภายใต้พื้นที่ที่จำกัด... พนักงานอีกตัวที่โรงหนังสือได้!

ท่ามกลางความทันสมัยของตึกสูงใหญ่ที่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด ยังคงมีโรงภาพยนตร์กลิ่นอายคลาสสิก ทันทีที่เดินทางไปถึง ก็พบชายในชุดสูทสีเปลือกกล้วยสุก ยืนโดดเด่นอยู่หน้าโรงภาพยนตร์ เขานั้นละบุคคลซึ่งเป็นเป้าหมายในวันนี้

เราเริ่มต้นด้วยการแนะนำตัวเองคร่าวๆ ตามคุณสมบัติ “การเป็นนักสัมภาษณ์ที่ดี” และสอบถามเพิ่มเติมถึงเรื่องการขอสัมภาษณ์เกี่ยวกับอาชีพของเขา

เหตุการณ์นี้จะดำเนินไปได้ด้วยดี เพราะเมื่อคุณลุงได้ยินคำถาม ก็รีบไปเรียกเพื่อนมาอีก 2 คนเพื่อช่วยตอบ นี่เป็นสิ่งไม่คาดคิด จากที่ตอนแรกตั้งเป้าไว้ว่าจะสัมภาษณ์แค่คนเดียวคนหนึ่งซึ่งเลิกไปแล้วเท่านั้น

ทว่า พนักงานคนหนึ่งกลับปิดประตูโรงภาพยนตร์อีกคนหนึ่งถือถุงกับข้าวเดินหลบเข้าไปในซอกหลืบ และคุณลุงคนแรกนั้นก็หายลับไปกับตา ทิ้งให้พวกเรายืนงงอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่าเสียอย่างนั้น

เราเริ่มร้องเฝ้าว่าใครสักคนจะออกมาอีกครั้งเพื่อที่จะได้ดำเนินการสัมภาษณ์ต่อไป แต่ก็ไม่มีใครออกมาให้เห็นเลย ด้วยเหตุนี้ เราจึงเป็นฝ่ายบุกเข้าไปหาพวกเขาเสียเอง ไม่น่าเชื่อว่าโรงภาพยนตร์เล็กๆ แห่งนี้กลับมีซอกหลืบและทางลัดเลาะราวกับเขาวงกต แม้จะแยกกันหาแต่ก็ไร้แวว

หลังกลับออกมาหนึ่งรอบอีกครั้ง พนักงานสูทเหลืองก็ยังไม่ออกมา ระหว่างนั้นพวกเขาเห็นว่าพนักงานชายตัวก็เป็นอาชีพที่มีพื้นที่ในการทำงานจำกัดเช่นกัน เราจึงลองเดินเข้าไปสัมภาษณ์เผื่อจะได้ข้อมูลที่ที่น่าสนใจ แต่ก็ไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควร เพราะที่พนักงานตอบสั้นๆ พร้อมยิ้มสวยๆ และพูดว่า “ที่ทำงานอยู่ค่ะ”

ไม่เพียงเท่านั้น ยังได้สัมภาษณ์คุณลุงเก็บเงินหน้าห้องน้ำเพิ่มเติมอีกด้วย ที่แรกเขาบอกว่าให้สัมภาษณ์ไม่ได้ เราจึงชวนพูดคุยเกี่ยวกับการงานของเขา อีกทั้งถามไถ่สารทุกข์สุกดิบจนได้ข้อมูลมาบางส่วน แต่... ทั้ง 2 บุคคลนี้ก็ไม่มีความรู้เพียงพอที่จะทำบทสัมภาษณ์ขึ้นเยี่ยมได้เลย

เมื่อนั่งกรออยู่อยู่อีกสักพัก และเห็นว่าคุณลุงทั้งสามไม่มีท่าทีว่าจะออกมาง่าย เราจึงตัดสินใจไปสัมภาษณ์ที่โรงหนังสกอล่า ที่นั่นมีคุณลุงชุดสีเหลืองอร่ามอยู่เช่นกัน พวกเขาจึงตรงรี่เข้าไปหาด้วยความดีใจ แต่ก็พบกับพฤติกรรมเดิม คือการบ่ายเบี่ยงบอกว่าไม่ว่าง แม้จะเสนอให้

เป็นช่วงเลิกงาน ก็ยังคงถูกปฏิเสธ และได้รับคำชี้แจงที่ไขความกระจ่างให้กับเราว่า “เจ้านายสั่งห้าม”

ถึงจะยังไม่ได้พูดคุยกับใครอย่างจริงจัง ทั้งพนักงานอีกตัว พนักงานชายตัว และลุงเก็บเงินหน้าห้องน้ำ แต่พวกเขาก็รู้สึกได้ว่านอกจากพวกเขาจะมีพื้นที่จำกัดในการทำงานแล้ว ยังมีกฎระเบียบที่ต้องปฏิบัติตามเคร่งครัด พันธนาการอยู่อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม “คุณสมบัติที่ดีของการสัมภาษณ์” อีกประการหนึ่ง นั่นคือการเตรียมแผนสำรองเอาไว้เสมอ และต้องมีความอดทน

แม้ไอแดดยามบ่ายจะร้อนระอุ แต่พวกเขายังพยายามหาแหล่งข้อมูลใหม่ จนเดินไปถึงหอศิลป์ที่กำลังจัดนิทรรศการศิลปะเพื่อช่วยเหลือฟื้นฟูผู้ประสบภัยน้ำท่วม และได้ขอสัมภาษณ์ศิลปินในงาน โดยยังคงแนวคิดเดิมไว้เรื่องการถูกจำกัดพื้นที่

พวกเราเดินตระเวนรอบงาน ศิลปินบางคนติดธุระ บ้างเดินหายไปเลยเหมือนกลุ่มเป้าหมายเดิม จนในที่สุดได้สัมภาษณ์ศิลปินคู่หนึ่งที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

กล้องพร้อม คนให้สัมภาษณ์พร้อม ที่อัดเสียงพร้อม ปากกาและสมุดจดพร้อม การสัมภาษณ์ครั้งนี้ดำเนินไปได้ด้วยดี เราได้ข้อมูลครบถ้วนและมากพอสำหรับการทำบทสัมภาษณ์ขึ้นเยี่ยม

เราแวะกินข้าวกันอย่างสบายอารมณ์ และสนทนากันอย่างออกรสออกชาติ และวางโครงเรื่องสำหรับการเขียนผลงานที่มั่นใจว่าต้องโดดเด่นไม่แพ้ใคร จากนั้นจึงเดินทางกลับด้วยความสบายใจ

ในขณะที่กำลังทำการถอดเทป ก็พบว่า เทปที่อัดไม่มีเสียง ‘สงสัยจะเปิดผิดไฟล์’ เราคิดในแง่ดี จึงกดฟังไฟล์อื่นๆ ที่อัดไว้ด้วย

ปรากฏว่า ทุกไฟล์ถูกเสียงดนตรีกลบทับ และดันชะล่าใจไม่ได้ถอดเทปสำรอง

คุณสมบัติของ “การเป็นนักสัมภาษณ์ที่ดี” แล่นเข้ามาในความคิด ว่าการสัมภาษณ์ที่ดีจะต้องมีการเตรียมพร้อม การวางแผนล่วงหน้า และต้องเตรียมรับสถานการณ์เฉพาะหน้าให้ได้ อีกสิ่งสำคัญคืออุปกรณ์สำรอง เพราะหากที่อัดเสียงของเรามีปัญหา จะได้ถอดเทปจากเครื่องสำรองได้

สุดท้าย บทสัมภาษณ์ขึ้นเยี่ยมก็หายวับไปกับตา

ปิดทอง หลังกรง

เรื่องและภาพ ศิวพงษ์ งามศุภโชค
บลีนี สุตะวรรณ

“ถ้าตัวเองต้อง
เดือดร้อนบ้าง
เพื่อให้ผู้อื่น
สามารถยืนอยู่ได้
นั่นคือการเสียสละ”

แหวดาว สุทธิรัตนาร

จากอดีตคุณครูโรงเรียนเอกชนชื่อดัง เลือกผันตัวเองมาเป็นอาสาสมัคร แม้จะต้องแลกกับการไม่มีเงินเดือนประจำ อะไรคือสิ่งที่ทำให้เธอตัดสินใจเดินออกจากห้องเรียนมานั่งอยู่ เบื้องหลังข้าวกล่อง ขนมอร่อย และน้ำดื่มดับกระหาย พบกับบทสนทนาของแหวดาว สุทธิรัตนาร ผู้เป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญของอาสาสมัครสภาภคชาติไทย ในภาวะที่ทั้งประเทศเจ็มนองไปด้วยน้ำและน้ำตา

ระหว่างเป็นครูกับอาสาสมัครมีความแตกต่างกันอย่างไร

จริงๆ แล้วมันไม่แตกต่าง การที่ไม่กลับไปทำงานประจำตรงนั้น คือเราไม่เดือดร้อนแล้ว เราสามารถอยู่ได้อย่างพอเพียง สิ่งไหนจำเป็นใช้ เราก็ใช้ สิ่งไหนไม่จำเป็นใช้ เราก็จะไม่ใช้ ทานแต่พอลิม ที่เป็นประโยชน์ สิ่งไหนที่เราคิดว่าฟุ่มเฟือยก็จะไม่ใช่

ทำไมถึงเลือกมาทำงานอยู่เบื้องหลังแทน

สงสารผู้ประสบภัย เพราะมาทำงานตรงนี้ทุกคนช่วยกันคนละไม้คนละมือ อย่างกระแสพระราชดำริชขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงตรัสว่าพระพุทธรูปถ้าจะให้งามทั้งองค์ ต้องมีผู้ปิดทองหลังพระด้วย ถ้าปิดแต่ข้างหน้า แต่ข้างหลังไม่ปิด พระพุทธรูปจะสมบูรณ์ได้อย่างไร ถ้าเราปิดทองข้างหลัง สักวันหนึ่งเมื่อข้างหลังเต็มแล้วทองจะล้นไปข้างหน้าเอง พระพุทธรูปก็จะงามทั้งองค์ การทำความดีไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นรับรู้ เราทำอะไรเราย่อมรู้แก่ใจของเรา

ตอนนี้คนที่ประสบอุทกภัยต้องการอะไรมากที่สุด

ต้องมีกำลังใจ มีสติ และเข้มแข็ง ในชีวิตคนเรา ทุกคนเจอทั้งดีทั้งเสีย แต่เมื่อเจอสิ่งที่ดีแล้วก็อย่าหลงดีใจจนเพลิน เมื่อเจอสิ่งที่ไม่ดีก็ต้องสติให้ดีและอยู่กับตรงนั้นให้ได้ เกิดขึ้นตั้งอยู่ และดับไป เป็นสังขาร ไม่มีอะไรที่จีรังยั่งยืน

อะไรเป็นจุดเปลี่ยนของชีวิตอาจารย์

เมื่อตอนเป็นวัยรุ่นก็คิดว่าเพื่อนคือคนสำคัญ ติดเพื่อนมากจนวันหนึ่งมานั่งคิดว่าคนที่เราควรรักที่สุดคือพ่อแม่ ชีวิตเราพ่อแม่ให้มา แล้วทำไมเราไม่พาชีวิตนี้ ร่างกายนี้ไปทำความดีตอบแทนคุณพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ทุ่มเททุกอย่างให้ลูก แล้วลูกทุ่มเทอะไรให้พ่อแม่บ้าง เราเลยเริ่มคิดลงมือทำความดีเล็กๆ น้อยๆ แล้วมันก็ปลุกฝังเราให้เรารักที่จะให้มาจนทุกวันนี้

ทำไมถึงยอมทำงานโดยไม่ได้เงินเลย

ปกติจะเป็นคนคิดว่าถ้าเราเป็นคนให้เรายอมอยู่เหนือกว่าผู้รับ แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเป็นผู้ให้ตลอดไป ในบางโอกาสเราก็ทำหน้าที่เป็นผู้รับ เพื่อเปิดโอกาสให้คนอื่นได้เป็นผู้ให้บ้าง ทุกคนควรจะทำความดีเมื่อมีลมหายใจ เราไม่ทราบว่าลมหายใจเราจะหมดเมื่อไหร่ ฉะนั้นเราจะประมาทไม่ได้ มีคติเตือนใจตัวเองอยู่คือเงินไม่สามารถซื้อความดีได้ เงินไม่สามารถซื้อเวลากลับคืนมาได้ ความดีอะไรที่เราทำได้ให้รีบทำ คนเราไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า ทุกคนต้องตาย แต่ก่อนตายเราควรจะทำความดีให้ผืนแผ่นดินที่เราอยู่ไว้บ้าง

คำว่าสร้างความคิด มั่นดูยากนะ

ความจริงมันง่ายแค่เราลดความโลภ โกรธ หลง ในใจเรา ที่หลงว่าวันนี้คือของเรา ลดความโกรธคือใครทำอะไรให้เราไม่พอใจเราก็ให้อภัยเขา ถ้าทุกคนคิดถึงว่าสักวันหนึ่งต้องตาย เราเอาอะไรไปไม่ได้เลย ทุกวันนี้เยาวชนบางกลุ่มอาจคิดไม่ถึงว่าการกระทำของตนเองเมื่อพลาดไปแล้ว คนที่เสียใจที่สุดคือพ่อแม่ ทำไมเราจึงไม่ทำหน้าที่ของเราเพื่อตอบแทนพระคุณพ่อแม่ ไม่คิดถึงว่าพ่อแม่จะมีความรู้สึกอย่างไร เรา

ไปแคร์ความรู้สึกของคนรอบข้างมากกว่า แต่คนรอบข้างทั้งหมดเมื่อเรา ผิดหวัง สมหวัง เขาก็ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียกับเรา แต่เมื่อเราสมหวัง ผิดหวัง พ่อแม่คือคนที่อยู่ข้างเราเสมอ แต่วันนี้ทุกคนลืม

เพราะอะไรคนถึงไม่ซื้อสัตย์ต่อหน้าที่

เพื่อให้ได้วัตถุประสงค์ คือเงินเป็นค่าตอบแทน อย่างเช่นในชั่วโมงสอน คุณไม่สอนให้เต็มที่ นั่นคือคุณทุจริตต่อเด็กแล้ว เพราะคุณไม่ปฏิบัติต่อเด็กให้เต็มที่ คุณต้องการเงินเดือน แต่ลืมไปว่าคุณต้องให้อะไร มอญในมุกกลับกัน นักเรียนที่ไม่ตั้งใจเรียน ก็ทุจริตในหน้าที่เหมือนกัน หน้าที่ของเด็กตอนนั้นคือตั้งใจเรียน คุณรับเอาวัฒนธรรมจากต่างชาติมา แต่คุณลืมพื้นฐานของชาติไทยว่า มีความเป็นมาอย่างไร บรรพบุรุษต้องเสียเลือดเนื้อขนาดไหน กว่าจะได้ผืนแผ่นดินนี้ให้คุณยืนอยู่อย่างมีความสุข

ข้อดีของคนไทยที่อาจารย์มองเห็น

ข้อดีคือการเป็นผู้ให้ คนไทยลึกๆ แล้วมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แต่ในบางขณะลืมตัวไป เป็นทาสของวัฒนธรรมต่างชาติ แต่ไม่รักษาวัฒนธรรมของตัวเองไว้ เวลาบอกว่าเด็กควรจะไปวัดทำบุญ ไปฟังธรรมะ กลับเห็นเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ แล้วเวลาเขาบอกว่าเดี๋ยวมีคอนเสิร์ตดารากาฬหิติจะมานะ ก็เฮกัน ถามว่านั่นคืออะไร เสียเงินเสียเวลาแค่แป็บเดียว แต่การไปวัดฟังธรรมะเกิดปัญญา

ความสุขที่แท้จริงคืออะไร

ความสุขเนี่ย ถามว่าเป็นความสุขฉาบฉวยที่ทุกคนเข้าใจว่าเป็นความสุข แต่มันสุขจริงหรือเปล่า คุณเสียเงิน เสียเวลา ถ้าเป็นเด็กจะถามว่า คุณทำหน้าที่ของคุณครบหรือยัง ตั้งใจเรียนไหม ความสุขของเราคือการทำหน้าที่ให้ดีที่สุด

อาจารย์ใช้เวลาไปกับสิ่งใดบ้าง

ตอนนี้ใช้เวลาทำประโยชน์ให้สังคม โดยที่ไม่ต้องประกาศให้ใครรับรู้ ไม่เคยคิดว่าใครจะต้องมารับรู้เรา เราคิดว่าการที่เราทำตรงนี้แล้วมีความสุข นั่นคือสิ่งที่ดีแล้ว

สมมติวันหนึ่งต้องจากโลกนี้ไป อยากให้ทุกคนจดจำอาจารย์อย่างไร

ไม่ได้หวังให้ใครมาจดจำเรา แต่เราต้องรู้ตัวเราว่าต้องใช้โอกาสที่มีอยู่เพื่อสร้างความคิดดี ไม่ควรทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ถ้าตัวเองเดือดร้อนบ้าง เพื่อให้ผู้อื่นสามารถยืนอยู่ได้ นั่นคือการเสียสละ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องทำให้ตัวเองทุกข์ตลอดไป

ถ้าคุณหวังจะได้ผู้ชายนิสัยดี... ที่มีสินสอด 7 หลัก รูปหล่อ พ่อใจดี มีหน้าที่การงานมั่นคงขวนลงหลักปักฐานแล้วล่ะก็

ไม่แปลก !!!

เพราะผู้ชายก็อยากได้ผู้หญิงนิสัยดี... ดิกริพลอย เมธมาลัย เช่นเดียวกัน เรื่องนั้นไม่ยาก กริตา ผ่านม จมพุง ถลุงไขมัน ศัลยกรรม บันดาลได้ดังใจสั่ง...

แต่เชื่อว่าผู้หญิงทุกคนอยากจะเป็นแบบนี้มีอะไหล่ !

ถึงแม้จะเป็นความจริงที่ว่าผู้ชายส่วนใหญ่ชอบผู้หญิงหน้าตาดี แต่เชื่อว่าถ้าไม่มีโอกาสสำหรับผู้หญิงส่วนที่เหลือ

หากสรีระบนใบหน้าของคุณไม่เพียงพอที่จะนำคุณเข้าไปอยู่ในอาณาเขตที่เขาสร้างขึ้น จงใช้ 'กลืน' ที่คุณมีทำให้เขาเดินออกจากอาณาเขตด้วยตัวของเขาเอง

ดอกไม้บางดอกสวยแต่ไม่หอม ดอกไม้บางดอกหอม... โดยไม่จำเป็นต้องสวย

คนปลูกต้นไม้บางคนชอบดอกไม้มีกลิ่น

ผู้ชายบางคนชอบผู้หญิงมีกลิ่น ! ...กลิ่นที่เสฟได้โดยไม่ใช้จากการดม

หากคุณยังนึกไม่ออกว่าผู้หญิงมีกลิ่นเป็นอย่างไร ลองฟังเรื่องราวของผู้หญิงเหล่านี้

ผู้หญิงกลิ่นกระหิงแดง

ระหว่างที่ชะนีวัยเดียวกันหลายคนกำลังสำราญกับคอร์สฉีดกฐิตาเข็มละห้าหมื่น เด็กผู้หญิงร่างตันๆผมชี้ฟูคนหนึ่งกลับพาตัวเองข้ามไปทำแดดยังอีกซีกหนึ่งของประเทศไทย สองมือจับจอบขุดดิน หิวถึงปุง ทาสี ทำทุกอย่างไม่ต่างจากผู้ขายอกสามศอก(ทั้งๆที่อกนางยังไม่ถึงหนึ่งศอกด้วยซ้ำ)

'น้องแพรว' เป็นสมาชิกสาวค้าขายของเครือข่ายเยาวชนแห่งหนึ่ง นับเป็นแขกประจำของค่ายอาสาที่ทำงานคุ้มครองสิทธิกระหิงแดงเป็นที่สุด ยิ่งช่วงที่ใกล้ Admission กลิ่นกระหิงแดงจากตัวเธอยิ่งพุ่งแรงเป็นพิเศษ น้องแพรวเลือกที่จะไม่ทิ้งอะไรสักอย่างทั้งการอ่านหนังสือและการทำค่าย ไม่ใช่เพราะโลก หากแต่เธอให้เหตุผลไว้ว่า-โอกาสทางการศึกษาแม้แต่วันเดียวก็สร้างความเปลี่ยนแปลงได้'

ประโยคนั้นไม่ได้หมายถึงตัวเธอ... ค่ายนั้น เรากำลังเข้าไปพัฒนาโรงเรียน

น้องแพรวคงไม่รู้วาระหว่างที่เธอกำลังหิวถึงปุงผาแดดเสี่ยงต่อการเป็นผ้า มีผู้ชายคนหนึ่งผลอก้าวตามกลิ่นกระหิงแดงจนเลยอาณาเขตออกมาอย่างงูไม่กลับ

ผู้หญิงกลิ่นทุเรียน

หากจะมีผู้หญิงสักคนหนึ่งที่สามารถใช้ 'กลืน' สะเทือนผู้ชายได้มากกว่า 'รูป' ในนาที่นั่นอันดับต้นๆที่คนจะนึกถึงคงไม่พ้น 'ตุ๊กกี้' ซึ่ง

ร้อยฯ' นางไม่สวย ไม่รวย ไม่เร็ด แต่นางมีหน้าและฮาโคตรชากอ้อย จากเด็กผู้หญิงเรียนนาฏศิลป์ไทยที่ใครๆมองหน้าก็รู้ว่าไร้อนาคต ความที่เป็นคนไม่ยอมแพ้ต่อข้อจำกัดของโชคชะตา เธอพลิกจุดด้อยของตนให้กลายเป็นจุดดึงดูดคนต้องสะดุด ใช้ความเป็นตัวของตัวเองที่มลงกลางใจคนดูได้คมราวกับหนามทุเรียน

ตุ๊กกี้ไม่ใช่ผู้หญิงหน้าตาดีแต่เมื่อออกแสดงที่ไรผู้ชายเกือบทั้งหมดแทบจะไม่ละสายตาไปจากเธอ ยิ่งเธอยืนยันที่จะก้าวตามเส้นทางที่เธอเชื่อมากเท่าใด ดูเหมือนกลิ่นทุเรียนจะยิ่งขยายไปไกลโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทะลุเข้าไปในอาณาเขตของ 'บุญ' หน่อมอิทธิพลแฟนคนปัจจุบันที่ฝ่ายชายเริ่มจากถูกใจทำเดินอันแสนเป็นตัวเองของสาวเจ้าจนเกิดการสานสัมพันธ์ต่อมา

กลิ่นทุเรียนแรงเสียขนาดนี้ บุญคงไม่มีใส่ตประสาทไว้รับกลิ่นอื่นอีกแล้ว

ผู้หญิงกลิ่นน้ำนม

'แม่'ไม่ใช่ผู้หญิงสวย แต่พ่อเป็นผู้ชายที่จัดได้ว่าหล่อกริบกริบคนหนึ่ง ในบรรดาผู้หญิงที่พ่อเคยจีบแม่เป็นผู้หญิงที่หน้าตาธรรมดาที่สุด แม่เรียนจบแค่ชั้นประถม แต่ฝีมือทำกับข้าวของแม่ชั้นเดียวกับเชอร์รี่คอนเบลลอส แม่ไม่ช่างพูดช่างคุย แต่แม่เป็นได้ทั้งช่างซ่อมจนถึงช่างสร้าง(ถึงบางที่จะช่างแม่งไปบ้างก็เถอะ) ด้วยความที่เคยเป็นที่สาวของบ้านแม่จึงติดนิสัยช่างดูแลช่างใสใจราวกับทุกคนรอบตัวเป็นเด็กตัวน้อย

เมื่อครั้งที่พ่อยังเป็นหนุ่มใส่ดไม่ซิง พ่อเคยรถคว่าเข้าโรงพยาบาล ผู้หญิงที่บ้านฝั่งพ่อหมายมั่นจะให้แต่งงานด้วยเอาดอกไม้มาเยี่ยม แม่มามือเปล่าแถมยังเอาดอกไม้ไปโยนทิ้ง

นับจากวันนั้นพ่อคงรู้สึกถึงกลิ่นน้ำนมที่อวลอยู่รอบตัวแม่หลังจากพ่อออกจากโรงพยาบาล พ่อขอแม่แต่งงาน นอกจากความรัก... พ่อคงอยากได้แม่ของลูก

อาจจะไม่มีกี่คนที่รู้... พ่อเป็นภูมิแพ้ออกไม้

โลกนี้ยังมีผู้หญิงมีกลิ่นอีกนับล้าน หรือในความเป็นจริงแล้วผู้หญิงทุกคนอาจมีกลิ่นเฉพาะตัวซ่อนอยู่ภายในเพียงแต่ตนเองยังไม่อาจค้นพบ เพราะมันไม่ได้ขานขึ้นจมูกหากแต่กำซาบในความรู้สึกและในบางคาบบางคราอาจเป็นผู้ชายเองที่เป็นฝ่ายค้นพบกลิ่นนั้น มันอาจถูกใจจนเขาเลือกที่จะละทิ้งอาณาเขตส่วนตัวเพื่อออกมาสูดดมได้อย่างเต็มที่

ลองก้าวเดินออกไปในเมืองใหญ่ ผู้หญิงรูปงาม ผู้หญิงมีกลิ่นต่างเดินปะปนกันไปโนคลื่นชนมหาศาล หน้าตาดีอาจมีชัยไปกว่าครึ่งแต่ใครจะรู้ก่อนที่ผู้ชายหนึ่งคนจะทันได้มองรูป เขาอาจเสฟ 'กลืน' เข้าไปประทับเอาไว้ข้างใจแล้วก็เป็นได้

แล้วคุณล่ะ ถึงฤดูใบไม้ผลิของดอกไม้หอมรียัง ?

ผมเกลียดลูกเต๋!

ทำไมพระเจ้าต้องเขย่าถ้วยแก้วแล้วทำให้ผมตกที่ต่ำเรื่อยมา ผมชอบเล่นไฮโล ไฮโลนะครับ ไม่ใช่คาสสิโน นั่นมันที่ของคนมีตังค์ อย่าเข้าใจผิด ถึงแม้ว่าจะชอบเล่นไฮโล แต่ไม่เคยชอบลูกเต๋าสีขาวจุดดำเลยแม้แต่น้อย ผมโคตรแข็งทุกครั้งให้เห็นมันอยู่ในแก้ว แล้วออกมาไม่ตรงกับที่แทง

วันนี้ผมมาเล่นไฮโลตามปกติ เมียอนุญาตให้เล่นเพียงอาทิตย์ละครึ่งเท่านั้น คุณเธอคงกลัวผมจะเสียจนหมดเนื้อหมดตัว แหม! เดียวจะหาว่าน้ำเน่า ผมให้เธอไปหมดทั้งเนื้อตัวและหัวใจแล้ว ไม่มีอะไรจะเสียหรอก แม้ผมจะไม่ได้เสียเงินไปมากมายอะไร แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมเมื่อแทงสูง ค่าของลูกเต๋าก็แพงถึงได้ออกตาทุกทีไป นึกแล้วก็โมโหไม่น้อยที่ชีวิตมีแต่ความต่ำ ไม่เคยได้สูงกับเขาเสียที

เลิกเล่น! ผมตัดสินใจกลับบ้านก่อนเวลาที่เมียกำหนดไว้ ระหว่างทางจากโรงไฮโลกับบ้านเช่า ต้องเดินผ่านห้างสรรพสินค้าสุดหรู มันช่างเป็นอาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาล แต่ถ้าเทียบกับโรงไฮโล ผมเข้าเป็นสัดส่วนประมาณ 1 : 100 ต่อปี แต่พวกคนมีอันจะกินคงกลับกันเป็น 100 : 1 อย่างเช่นวันนี้ที่ตัดสินใจเดินตรงสู่ประตูอัตโนมัติอย่างไร้เหตุผล นั่นเพราะผมคงไม่มีปัญญาซื้ออะไรติดมือมา

กลิ่นแอร์โซมาปะทะจมูกก่อนร่างกายจะสัมผัสความหนาวเสียอีก ไม่ได้มีเพียงกลิ่นแอร์เท่านั้น แต่ยังมีกลิ่นความน่าอร่อยของอาหารนานาชาติ ไม่ว่าจะเป็นเพราะกลิ่น ความหอม หรือสวาน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มที่ยืนยิ้มเชิญอยู่หน้าร้าน ผมจึงคล้ายถูกแรงดึงดูดเหล่านั้นค่อยๆ สูดเข้าไป แต่โชคยังดีที่มีคนหน้าตาดี แต่งตัวสำอาง เดินอย่างสุภาพออกมาเกือบจะชนกัน นั่นทำให้ได้สติ ไม่อย่างนั้นผมอาจจะโดนอวยวะเบื้องล่างของใครสักคนในนั้นถีบออกมา ถ้าตันสวาปามอาหารราคาแพงไปเสียพุงกางแล้วไม่มีปัญญาจ่าย เฮ้ย! เขาคนนี่ที่ลงข่าวโครมครามว่าเป็นแฟนกับนางเอกชื่อดังนี่นา เห็นข่าวว่าเป็นไฮโซเจ้าของร้านนาฬิกาฝั่งเพชร เธอ...แม่คงไฮโซจริง ร้านอาหารโคตรหรู มีชื่อเสียงไม่เทียบเทียมไหนๆ ผมเดินผ่านร้านนี้ทีไร น้ำลายไหลทุกที ยังคิดว่าถ้าถูกหวยเมื่อไรจะมากินให้สบายท้อง ซึ่ให้เป็นทอง ตอนแรกผมก็แค่มองตามเขาจนเหลียวหลัง แต่ความรวนเหมือนแม่เหล็ก ดึงให้เดินต้อยๆ ตามไป มองไปมองมาก็ต้องสงสัยอีกอย่าง ว่าทำไมเขาถึงใส่นาฬิกาแบรนด์อื่นไม่ใช่แบรนด์

ตัวเองไม่ดี? หรือเขยไป ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน

เอ...เสื้อเชิ้ตสีซี้เก่าตัวนี้ ผมว่าคู้่นๆ พลังสมองอันปราดเปรื่องเรื่องความไฮโซก็ตกลงใจซ้อซ้อใจ เสื้อของผู้ชายคนนั้นเป็นตัวเดียวกันกับเสื้อเจ้าของโรงงานที่ผมทำอยู่นี่หว่า แม่่ง ทำทางจะตีจริง ผมเริ่มอยากรู้อีกอย่างว่าทั้งเนื้อทั้งตัวของเขารวมกันได้ล้านหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่างที่คิด ผมอยากลักพาตัวเขา แล้วลอบคราบเอาเปลือกไฮโซไปสร้างบ้าน คงไฮโซน่าดู คราวนี้อยากรู้กันว่าถ้าเขาไม่มีเปลือกพวกนี้ จะยังดูน่าอิจฉาอยู่หรือเปล่า ผมนึกหยามๆ เขา แต่กระนั้น ไฟนแรงในใจที่เริ่มปะทุในตอนแรกก็ไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย ผมจะระงับมันไว้อย่างไร...

เมีย เมีย เมีย...ผมท่องในใจ ถ้าเกิดผมไปลักพาตัวเขา แล้วถูกจับขึ้นมา ใครจะดูแลเมียที่เคอร์ฟรักละ

เดินๆ ตามความวิไลศมาหราไประยะหนึ่ง อ้าว! กรรมของเวร ปัญหาที่ผมไม่อยากให้เกิดขึ้น ในที่สุดมันก็เกิดจนได้

กางเกงในเข้าวิน!

ผมเริ่มละลายจากผู้ชายคนนั้น แล้วมองซ้ายมองขวา มองหน้ามองหลัง มองกลับไปกลับมา อืม...คนเยอะเหมือนกันนะ

ผมยังไม่ตัดสินใจกระทำเพื่อความสบายใจในทันที เนื่องจากว่าหนุ่มไฮโซคนนั้นเริ่มเดินห่างไปแล้ว ผมไม่แน่ใจว่าจะเดินตามเขาไปทำไม แต่ก็ตะหงิดๆ ในใจ อยากรู้ว่าเขาจะทุ่มเงินมหาศาลในความคิดผมเพื่ออะไรอีก ผมเริ่มเดินด้วยท่าทางที่แปลกไป พยายามบิดก้นไปบิดก้นมา แต่เอ๊ะ! นี่ผมเดินเหมือนพวกไฮโซหรือเปล่า เขาคนนั้นเดินบิดก้นด้วย เมื่อไม่ได้บิดนี่นา สงสัยจะลืมนะ! ผมนึกขำในใจ

และแล้ว...ก็สิ้นสุดขีดความอดทน ผมเหลือบตามองซ้ายมองขวา คนยังเยอะเหมือนเดิม แต่ไม่เป็นไร...คิดดังนั้น มือกร้านแดงจึงเอื้อมไปข้างหลัง พรีบ! อ่า...กางเกงในออกจากก้นแล้ว สบายใจ โลงฉิบหาย...

เดินตามกลิ่นความรวนต่อ หนุ่มคนนั้นยังเดินด้วยท่าทางบิดก้นเหมือนตอนกางเกงในผมเข้าวินเบ๊ะ ผมนึกขำในความเป็นไฮโซตั้งของเขา ระหว่างทางที่เดินไป สาวๆ ก็ยังคงจับตามองกันตาเป็นมัน มองขนาดนี้ เขาจะกล้าอย่างผมหรือ?

แม้ว่าขณะนี้เขาจะเดินออกมาจากห้างหรูแล้ว ตอนแรกก็จงใจว่าทำไมไม่ขับเบนซ์คันงามออกมา แต่เมื่อก็ได้ยินเขาคุยโทรศัพท์ว่าจะมีคนมารับ จึงเข้าใจ กลิ่นความอร่อยคนละอย่างกับในห้างลอยมาปะทะจมูก ผมเห็นเขาหยุดยืนมองร้านหมูบั้งริมฟุตบอลอยู่นานพอดู พยายามเดาสายตา มันเหมือนสายตาของผมเบียด ผมกำลังอยากซื้อหมูบั้งพลันเมื่อแม่ค้าเงยหน้าขึ้นมา ชายหนุ่มคนนั้นเดินจากไปทันที พร้อมกับผมที่ก้าวเข้าไปซื้อหมูบั้งฝากเมียที่รัก

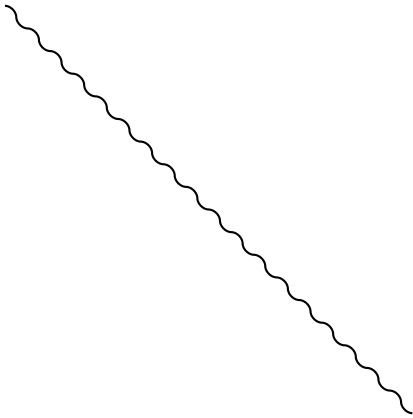
ผมกลับบ้านพร้อมหมูบั้งเหมือนเคย นึกถึงลูกเต๋าก็เคยเกลียด มันคงออกค่าสูงบ้าง ต่ำบ้าง แต่นั่นก็ไม่ใช่มือผมที่เป็นคนเขย่า

กรรมสิทธิ์ ในประเทศไทย

เรื่อง แพรวา มั่นพาศรี

หลายปีที่ผ่านมา ในช่วงเดือนตุลาคม คนกรุงเทพฯ จะได้สัมผัสกับการเนรมิตพื้นที่ของห้างเอ็มโพเรียมให้กลายเป็นป่าดงดิบ ซึ่งอุดมไปด้วยพฤษภานานาพรรณ และสัตว์ป่าหลากหลายชนิด ภายใต้วัตถุประสงค์อันสวยงามบนป้ายโฆษณาที่ทำท่าพยายามให้ผู้คนหันมาสนใจปัญหาโลกร้อน ผู้ปกครองตื่นเต็นพาลูกหลานมาเยี่ยมชมและโพสต์ทำถ่ายรูปทุกปี หากแต่ไม่มีคำบรรยายใด สอนเด็ก ๆ ว่าการจัดงานเหล่านี้ ช่วยอนุรักษ์ธรรมชาติและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่กำลังเกิดขึ้นได้อย่างไร

สัตว์ป่าถูกนำมาขังในกรงที่ออกแบบให้มีขนาดใหญ่กว่าตัวสัตว์เหล่านั้นเพียงเล็กน้อย แน่นจนว่า ลักษณะท่าทางของทุกตัวล้วนซึมเศร้า และหน้าตาไม่ยอมรับแขกเสียเต็มประดา บ้างก็มุดเข้ากระถางเล็ก ๆ ที่จัดไว้ในตู้ บ้างก็นอนหมอบซุกหน้าลงในอุ้งมืออุ้งเท้าตัวเอง ไม่ต้องสงสัยถึงความเครียด และความอึดอัดจากการถูกกักขังอยู่ในที่แคบ ๆ เป็นเวลาหลายวันติดต่อกัน สัตว์บางชนิดมีวิถีชีวิตที่ต้องอาศัยในที่อุณหภูมิสูงและร้อนชื้น แต่ต้องมาทรมานทรรกรรมกับอุณหภูมิต่ำและภาวะอากาศแห้งจากแอร์ภายในห้าง ทางผู้จัดก็ทำเพียงแค่เขียนป้ายแปะไว้ที่หน้าตู้กระจกว่า “ไฟนีออนที่ส่องตู้เป็นไฟแสง UV ซึ่งเป็นแสงธรรมชาติที่ใช้ในตู้ไม้น้ำเพื่อให้สัตว์ที่อยู่ในแอร์หรืออากาศเย็นได้รับความอบอุ่น”

ที่หน้าตลกร้ายแบบซ้ำ ๆ ในลำคอก็คือ เจ้า “ตุ๊กแกบ้าน” ที่ปกติไปเกาะอยู่บ้านใคร เจ้าของบ้านเป็นต้องกรีดกราดโวยวายและก้าจัดทิ้งอยู่รำไป หากเมื่อถูกนำมาใส่ไว้ในตู้กระจกยี่ห้อห้างเอ็มโพเรียม มันกลับกลายเป็นตุ๊กแกดาราตัว ที่มีคนต่อแถวเอาหน้าไปแบบกระจกเพื่อถ่ายรูปกับมัน ดูแล้วน่าปลื้มใจแทน

แม้ในทุกปีของการจัดงาน จะมีผู้คนส่วนหนึ่งต่อต้านและร้องขอให้ยุติการหาकिनบนความทุกข์ยากของเพื่อนร่วมโลก แต่เหตุผลที่ตั้งกว่าจากฝ่ายผู้บริหารก็มักเป็น ลูกค้าชอบ และการจัดงานนั้นมีวัตถุประสงค์และเจตนาดีในการส่งเสริมให้คนเข้าถึงธรรมชาติ

แท้จริงแล้ว ผู้ที่มาเยี่ยมชมงานส่วนใหญ่ คิดอย่างลึกซึ้งซึ่งจริงหรือไม่ว่าเบื้องหลังการจัดงานนี้ ต้องแลกมาด้วยอะไรบ้าง และทำอย่างไรที่สุด งานนี้ช่วยปลูกจิตสำนึกของการรักษ์โลกได้จริงหรือ ผู้เขียนยืนอ่านข้อความในสมุดบันทึกความทรงจำอยู่ยาวนาน พบเพียงถ้อยคำที่เด็ก ๆ เขียนไว้ว่าตนชอบสัตว์ตัวใด ต้นไม้ใหญ่จัง หรือคำชมจากผู้ใหญ่ว่าจัดงานได้สวยงามมาก ขอขอบคุณที่ทำให้ได้ใกล้ชิดธรรมชาติ...

เพียงการจัดงานโดยนำประเด็นที่เป็นกระแสสังคมมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ หรือผ่านกระบวนการขั้นตอนใดก็ตามในทางการตลาด แล้วดัดแปลงเพื่อสนองตอบต่อกิเลสของมนุษย์นั้น ไม่อาจทำให้ใครตระหนักได้ถึงภัยพิบัติที่กำลังจะเกิดขึ้น

การใช้เทคนิคดึงดูดผู้คนให้เข้ามาสนใจสินค้า โดยอาศัยวีซีดีหรือวีดีโอสั้น ๆ ที่ลำพังชีวิตในธรรมชาติก็ลำบากมากแล้ว ยังต้องถูกพรากจากบ้านเกิด ข้ามฟ้ามาไกลจากอีกซีกโลก เพื่อเป็นเครื่องมือทำเงินให้แก่คนหัวใส มันไม่โหดร้ายเกินไปหน่อยหรือ

โลกอื่นไม่ใช่เรื่องไกลตัว ความตื่นกลัวของผู้คน ไม่ใช่เพียงกระแสการตลาดเพื่อขายสินค้า อย่าทำให้ประเด็นหายนะของมนุษยชาติกลายเป็นแฟชั่นใหม่ของการผ่อนคลายชีวิตในสังคมเมือง อยากใกล้ชิดธรรมชาติ ก็จงออกไปหาเขาเถิด ไปสัมผัสเสียงเพรียกของเขา ไปรับรู้ความเจ็บปวดและวิถีชีวิตที่ถูกข่มเหงรังแก เมื่อว่าความโลกที่ทำหน้าที่แทนหนังตาจะถลอกหรือลอกหายไปบ้าง

อย่าให้โลกร้อน เป็นเพียงแคมเปญการตลาดที่ปราศจากจิตสำนึกอันแท้จริง

อย่าให้กระแสรักษ์ธรรมชาติเป็นเพียงความฉาบฉวย โดยไร้การคิดหรือกระทำอย่างลึกซึ้ง

อย่าให้กลายเป็นพฤติกรรมคล้าย “A Dog Like” ในเฟซบุ๊กปรากฏการณ์คนไทยหน้าหมา ที่เห็นใครทำก็แห่ตามเขาไป โดยไม่ไตร่ตรองถึงเจตนาอันแท้จริง

กรงไม่ใช่บ้าน และแม้มนุษย์จะยอมทิ้งอิสรภาพของตนเองได้เพื่อแลกกับบางสิ่งที่คุณคิดว่าคุ้มค่า แต่สำหรับเหล่าสัตว์แล้ว จะมีสิ่งใดสุขใจไปกว่าการได้ใช้ชีวิตตามวิถีทางของเผ่าพันธุ์ท่ามกลางธรรมชาติที่คุ้นเคย

ป.ล. ขอแสดงความยินดีกับความสำเร็จของฝ่ายการตลาดแห่งห้างเอ็มโพเรียม และขอให้อาลัยให้กับอิสรภาพและความสงบสุขของเพื่อนร่วมโลกตัวเล็ก ๆทั้งหลาย

A person is holding a white sign in front of a stadium at night. The stadium is filled with spectators, and the lights are on. The sign has Thai text on it. There are pink wavy lines on the sign.

ปลายทางของชีวิต
ที่สถานีต่อไป
ปลายทางสถานี
ของชีวิตที่ไปต่อ

เรื่อง ดัตรีชัย อภิชาล

SKY TRAIN

สถานีสยาม

ท่านสามารถเปลี่ยนเส้นทางเดินรถไปยังสายสีลมได้ที่สถานีนี้ค่ะ
“นึกว่าคนจะลงเยอะกว่านี้เสียอีก ทำไมมันอี๊ดอี๊ดแบบนี้วะ”

“ไม่น่าลืมนิวอี้ผูกไทด์เลยวะ...เสียเวลาเกือบครึ่งชั่วโมง
นึกว่าจะสายตั้งแต่วันแรกเสียแล้ว”

“ไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมต้องผูกไทด์ด้วยวะ อี๊ดอี๊ดคือเป็นบ้าเลย”

SKY WALK

สายเรียกเข้า >> (เคน

“...เคน ตอนนี้อยู่สยามแล้วแหละ อยู่ตรง 7-11 อะ...”

สายซ้อน >> (แม่)

>>>ตัดสาย<<<

“...เดี๋ยวอีกห้านาทีเจอกัลล์ คิดถึงน้ำ จู๊ จู๊ อีอิ...”

สายโทรออก >> (ก๊ก)

“..แอริยยยย!!! มันแทบจะละลายในปากเขียวแหละหล่อน
สมกับที่ไปต่อคิวรอมาตั้งแต่ตีห้าเนอะ อีอิ เวอริ่มะ...”

สายซ้อน >> (แม่)

>>>ตัดสาย<<<

“..ไม่แพงหรอกหล่อน ถ้วยละ 259 เองงงง
เดี๋ยวพุงนี้ว่าจะมาซื้ออีก อีอิ...”

FOOTPATH

-หญิงสาวโยนเหรียญห้าบาทลงบนพื้นฟุตบอล
-ชายชราเก็บขึ้นมา ตะโกนเรียก หนู...หนูทำตังค์ตก
-หญิงสาวทำหน้างั้น!!! เพราะสิ่งที่ชายชราทำมันประหลาด???
-เขาไม่ใช่ขอทาน เขาแค่หยุดแล้วนั่งลงบนทางเท้า
เพื่ออ่านป้ายโฆษณาที่อยู่บนตึกของอีกฝั่ง
“แฮมเบอร์เกอร์ 35 กาแฟอีก 22 ถ้ากูไม่รีบ
7-11 ไม่ได้แตกเงินกูหรอก อิมก็ไม่มีม รสชาติก็งั้นๆ
แต่ทำไมเสือกแพงได้วะ”

-ลูกชิ้นสิบไม้ ชายชราสั่ง
-ไม่ต้องรอน้ำจิ้มนะ ชายชราสั่งอีกที
-ไม้ละสิบบาท คำพูดของแม่ค้าอาบน้ำเสียงดูถูก
-ชายชรายื่นแบงค์ร้อย แม่ค้าส่งถุงลูกชิ้นให้ด้วยอาการไม่สบอารมณ์
-ถุงลูกชิ้นถูกส่งต่อให้สองพี่น้องที่นั่งขอทานอยู่ข้างๆ ร้านลูกชิ้น

SKY TRAIN

“ไม่น่าลืมนักโทษที่เคย...เสียเวลาเกือบครึ่งชั่วโมง
นึกว่าจะสายตั้งแต่วันแรกเสียแล้ว”

“ไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมต้องผูกโทษด้วยวะ อี๊ดอัดคือเป็นบ้าเลย”

“กรุงเทพมันเป็นเมืองที่สร้างไม่เสร็จเสียทีหรือไงวะ
มองไปทางไหนก็มีแต่สิ่งกำลังก่อสร้าง”

“ดูตึกทางขวาดู ว่าที่ห้างสรรพสินค้าใหม่ ไม่กี่วันก่อนยังเป็น
พื้นที่โล่งๆอยู่เลย มันรดน้ำแล้วโตเองได้หรือไงกันวะ”

“แล้วดูทางซ้ายสิ อาคารสาธารณประโยชน์ ที่ดูยังไงแล้ว
ชาตินี้ก็ไม่มีวิวัฒนาการสร้างเสร็จ”

SKY WALK

สายโทรออก >> (ก๊ิก)

“..แอริยยยย!!! มันแทบจะละลายในปากเขียวแหละหล่อน
สมกับที่ไปต่อคิวรอมาตั้งแต่ตีห้าเนอะ อีอิ เวอร์มีะ...”

สายซ้อน >> (แม่)

>>>ตัดสาย<<<

“..ไม่แพงหรอกหล่อน ถ้วยละ 259 เองงงงง
เดี๋ยวพรุ่งนี้ว่าจะมาซื้ออีก อีอิ...”

สายโทรออก >> (แพร)

“..นี่หล่อน ตอนบ่ายๆไปซื้อปิ้งคลายเครียดกันมา
อยากจะทำปิ้งใหม่อีกสักคู่ละ...”

สายซ้อน >> (แม่)

>>>ตัดสาย<<<

“..หลุยส์ที่ซื้อมาเมื่อสามวันก่อนหรือ..ไม่รู้ไปไหนแล้วอ่า ราคาหรือ??
จำมะด้ายอ่า หมั้นฝ้ายมั่ง ชั้นรูคบัตรซื้อมาอะไม่ได้นับแบงค์จ่าย ...”

FOOTPATH

- ลูกขึ้นลิบไม้ ชายชราสั่ง

- ไม่ต้องรดน้ำจิ้มนะ ชายชราสั่งอีกที

- ไม้ละสิบบาท คำพูดของแม่ค้าอาน้ำเสียงดูถูก

- ชายชรายื่นแบงก์ร้อย แม่ค้าส่งถุงลูกขึ้นให้
ด้วยอาการไม่สบอารมณ์

- ถุงลูกขึ้นถูกส่งต่อให้สองพี่น้องที่นั่งขอทานอยู่ข้างๆ ร้านลูกขึ้น

- ป้าย เสื้อผ้าสตรี 199 ฿ ทุกตัว

- ชายชรา สวมเสื้อผ้าเต็มไปด้วยรอยปะ แต่ไม่สกปรก

- ธนบัตรสีแดงสองใบ ชายชราเลือกเสื้อตัวหนึ่งที่แขวนอยู่ข้างป้าย

- ข้างร้านเสื้อ มีสตรีวนิพนธ์นั่งอยู่ สิ่งที่เธอสวม
เข้าใกล้คำว่าเศษผ้าชีวิตมากกว่าเสื้อ

- ชายชรามอบเสื้อให้เธอ

- ถ้ามีตังค์ซื้อเสื้อให้ขอทาน ทำไมไม่ซื้อเสื้อผ้าให้ตัวเองก่อนนะ

เจ้าของร้านเสื้อนึกในใจ

SKY TRAIN

“..ฮัลโหล บอย...”

“..ฮัลโหล บอย นี่แม่นะลูก ได้ยินไหม...”

“แม่...บอยจะกลับบ้านแล้วนะ กลับไปอยู่ที่บ้าน

กลับทำสวนกล้วยแทนพอกับแม่ พอกับแม่จะได้พักผ่อน”

สถานีขีตลม

กระจกประตูด้านที่ไม่เปิดออก มองออกไปเห็นรางรถไฟฟ้าของเส้นที่วิ่งไปหมดฮิต

“ต้นไม้ เฮียยย!!!! ต้นไม้ทำอะไรวะ มาขึ้นในรางรถไฟฟ้า”

ต้นไม้เล็กๆ ที่เกิดจากเมล็ดพันธุ์ที่นกกาคาบมาทิ้งไว้

หลังจากอ้อมเอมกับผลของมันแล้ว

“มึงก็เหมือนกับกู พยายามที่จะมีชีวิตรอดในที่ที่มันไม่เอื้ออำนวย”

“มึงไม่เหมือนกู มึงมันรอด แต่กูล้ม”

“มึงไม่เหมือนกู มึงกลับไปไม่ได้ แต่กูยังมีบ้านให้กลับ”

SKY WALK

เด็กผู้หญิงคนนึงวิ่งจากมุมเสาไปเก็บถ้วยไอติม แล้ววิ่งกลับมาที่เดิม

เศษเสเงินอันน้อยนิดจากถ้วยบุนิบูนี่ไบ่เกาลงยังถ้วยหูลูไบ่ใหม่

“ตะเอง...รอค่านานมัยย ออิอิ”

<<<เปิดเครื่อง>>>

คุณมี 1 สายไม่ได้รับจาก (เคน)

“แหมๆๆ แค่นี้ก็ต้องโทรตามด้วย เมื่อกี้เจอเพื่อนนะ

ก็เลยเผลอคูยเรื่องงานกลุ่มจนมาสายเลย ตะเองไม่โกดค่าน้ำ”

คุณมี 12 สายไม่ได้รับจาก (แม่)

FOOTPATH

-ไม่มีใครสนใจว่าบนป้ายโฆษณาว่ามีคำว่า พฤษภาคม

-ไม่มีใครสนใจเด็กเกเรที่แย่งลูกชิ้นจากสองพี่น้อง

-ไม่มีใครสนใจนิพิตตาไม่บอด

ที่เอาเสื้อมาขายคืนร้านด้วยราคา 50 บาท

-ไม่มีใครสนใจว่า เจ้าของร้านเสื้อสีมทอนเงิน 1 บาท

-ไม่มีใครสนใจว่าเหรียญห้าที่ได้จากหญิงสาวที่คิดว่าเขาเป็นขอทาน

กับเหรียญที่ให้เจ้าของร้านมือถือเป็นเหรียญเดียวกันไหม

-ไม่มีใครสนใจ

-ไม่มีใครสนใจ

-Benz E-Class มาจอดรอตามที่โทรบอก

-วูด คนขับรถ ลงมาเปิดประตูต้อนรับเจ้านายเขา

-ได้ผลอีกแล้วนะครับท่าน ท่านนี้ชอบทำอะไรเสี่ยงสมชื่อจริงๆ

-ชายชรายิ้ม พຽງนี้ไปสีลมนะวูด

• สถานีต่อไป เพลินจิต
“ทำไมกูไม่ลงวะ!!!!”

• คุณมี 1 ข้อความจาก (แม่)
เจน บริษัทฟอโดนน้ำท่วม เรากำลังจะล้มละลายแล้วนะลูก
กลับบ้านด่วน!!

- ข้างเบาะหลังที่ชายชรา นั่ง นิตยสารชื่อดัง Re-Meet (พบกันอีกครั้ง)
ฉบับล่าสุดยังอยู่ในห่อพลาสติก
- เส้นทางความเสียหายของนักเขียนที่รวยที่สุดในไทย เสียง บุญดู
- รูปของผู้ชายในปก ถอดออกมาจากชายชราที่นั่งอยู่ข้างๆมัน
- ข้อความเล็กๆจากมุมซ้ายล่างบนปก
ซินซินคอร์ป เสียงล้มละลาย จากภัยน้ำท่วม
- เสียงเครื่องยนต์กระหึ่มเล็กน้อย ก่อนที่ E-Class จะพุ่งทะยานออกไป

THE
END

ห้องเที่ยว
ฉบับเร่งรัด
ตอนแหกกรงสวนลุม

เรื่องและภาพ รัญรัตน์ ต้นตวงศ์

เหล่าคนทำงานทั้งหลาย คิดอยู่ละสิว่าชีวิตวัยทำงานไม่ได้มีเวลา
มานั่งสุขกายสบายใจอย่างที่คิด ชีวิตนี้เหมือนกับหุ่นยนต์ที่ทำงาน
ไม่มีเวลาได้พักได้ผ่อนเอาเสียเลย เข้าตื่นมานั่งเจอร์รถติด ทำงาน
ตั้งแต่เช้าจรดเย็น ตกตึกทำโอที เลิกงานเพื่อนลากไปกินเลี้ยง ชีวิต
กิจวัตรประจำวันช่างซ้ำๆ ซากๆ เหมือนหุ่นยนต์ที่นับวันสนิมที่
เกาะจนขัดไม่ออก แล้วแบบนี้จะเอาเวลาที่ไหนไปบำรุงชีวิตให้
สดใส?

ทำไมไม่หันมาลอง“เคาะสนิม”ออกเสียบ้างล่ะ ชีวิตฝืดๆจะได้
ไหลลื่นขึ้นมาบ้าง การใช้ชีวิตที่คุ้มค่า คือการหาความสุขให้กับตนเอง
อันที่จริงพวกคุณจะมีเวลามากขึ้น หากบริหารเวลาให้ดี ลอง
ลงจากบนตึกสูงๆแล้วมาทำตามวิธี “ท่องเที่ยวฉบับเร่งรัด” ประหยัด
เวลา พัฒนาศักยภาพ แบบคนในกรุงดูสิ” แล้วคุณจะรู้ว่ามันวิเศษแค่ไหน
ไหน ฉบับนี้ฉันจะพาไปเที่ยว “สวนลุมพินี” สวนสาธารณะแห่งแรกของ
ประเทศไทย แม้พื้นที่โอบล้อมด้วยตึกระฟ้าหน้าตาสีเหลี่ยม จนทำให้ดู
เหมือนกรงที่ขังสวนแห่งนี้เอาไว้จนแน่นหนา แต่แท้จริงแล้วตึกระฟ้านั้น
แหละที่คือกรง และพื้นที่สวนสาธารณะคืออิสระ

ในสายตาของใครหลายคนอาจมองสวนสาธารณะว่าจะเป็น
ที่เที่ยวได้อย่างไร? หากคิดเช่นนี้เท่ากับว่าคุณก็ติดอยู่กับความคิดในกรง
ของตนเอง
งั้นเราลองมาคิดชีวิตแบบคนนอกกรงกันดูบ้าง

ไท่เก๊ก

เสียงเพลงดังไปทั่วลาน กับท่วงท่าเชื่องช้าของอาม่าอาจ
หลายคนอาจเดินผ่านไปอย่างไม่มีดี ไท่เก๊กชมรมหนึ่งในสวนลุมนี้
ที่ชื่อ “เตี้ยงเล้ง” เป็นไท่เก๊กประเภทตระกูลหยาง อยู่ฝึกสอนที่นี่มานาน
แล้วกว่า30ปี “เหลาซือ”อาจารย์คนแรกที่เริ่มสอนการรำไท่เก๊กเป็นคน
แรกๆ พูดยังข้อดีของไท่เก๊กว่านอกจากจะทำให้สุขภาพแข็งแรงแล้ว แต่
การหายใจฝึกลมปราณภายใน ช่วยเสริมสร้างสมาธิ ทำให้จิตใจของเรา
นิ่งขึ้น และที่สำคัญทำให้เราใจเย็นมองสิ่งต่างๆได้อย่างรอบคอบและ
ชัดเจน สำหรับคนทำงานถ้าได้ลองเล่นไท่เก๊กแล้ว ไม่ว่าจะว่าคุณอาจจะ
เปลี่ยนเป็นคนหนึ่งสงบ มีสมาธิการทำงานมากยิ่งขึ้น

มวยหญิงชุน

เจ้าของเคลือบลิ่วชา แอบกระซิบมาว่ามวยนี่นำเข้ามาจากวัด
เส้าหลิน ไม่ใช่มวยแบบเหวี่ยงหมัดใช้กำลังเข้าสู้ แต่เป็นมวยที่ใช้กำลัง
จากท่อนแขนและการเดินกำลังออกมาจากข้างในเสมือนไม้ซุงที่ตีระฆัง
ให้ตรงจุด ทุกครั้งที่ออกหมัดผู้เล่นจะต้องใช้ความคิดมากกว่าพลังกำลัง
โดยเน้นการป้องกันตัวจนคู่ต่อสู้เปิดช่องโหว่แล้วค่อยโจมตีอย่างรุกฆาต
ดังนั้นประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกมวยแขนงนี้ คือได้ฝึกกำลังทางความ
คิดและไหวพริบปฏิภาณ ดีไม่ดีถ้าผลออกไปมีเรื่องกับใครในผับก็เผื่อจะ
เอามวยนี้ไปป้องกันตัวเอง

รำวง

สิ่งแรกที่ทำให้สะดุดตา คือ มีอาหารวางเรียงรายบนโต๊ะ และ
เสียงเพลงรำวง รำเซ็ง เป็นจังหวะฟังดูน่าสนุกสนาน ชวนให้ชีวิตคน
ทำงานอย่างคุณก็หายจากความง่วงเหงาหาวนอนได้ สมาชิกรำวงจะ
เตรียมอาหารเพื่อมารับประทานร่วมกัน แสดงถึงความมีน้ำใจและการ
อยู่ด้วยกันอย่างเป็นกันเอง จัดเป็นประจำทุกวันอย่างต่อเนื่องมาเป็น
เวลาเกือบ 20ปีแล้ว ประโยชน์ที่ได้รับจากการรำวงคือฝึกให้คุณรู้จักเข้า
สังคม เข้าใจผู้อื่นพัฒนาบุคลิกภาพให้เป็นคนร่าเริง และมีอารมณ์ขัน ถ้า
ทำงานเครียดๆก็อาจชวนเจ้านายลูกชิ้นมารำวงแก้เครียดก็ได้

สำหรับชีวิตคนในกรง ที่เวลาไม่อำนวย บางทีการเที่ยว
อาจจะไม่จำเป็นต้องเดินทางไกล ไม่ต้องใช้สติกการ์ด และไปได้
ในทุกๆวันโดยไม่รู้สึกเบื่อหน่ายก็ได้ เพียงแต่“เราเที่ยวโดยใช้ใจ
สัมผัส” และ “อยากไปสถานที่ใดสถานที่หนึ่งเพื่อพักผ่อน” เราก็ก
“ได้เที่ยว”สมใจแล้ว

กรม ศิลป์

เรื่องและภาพประกอบ วิฐภูมิชา แดงรัตนวงศ์
กรณทิพย์ ปิยฤทธิพงศ์

ทุกวันนี้เราถูกกักขังอยู่ในกรงของปัญหาที่มีชื่อว่าน้ำท่วม แม้จริงๆ แล้วปัญหานี้เป็นเรื่องที่ต้องติดตามและเฝ้าระวัง แต่บางครั้งอะไรที่ซ้ำและบ่อยมันก็ก่อให้เกิดความเครียดและความเบื่อหน่ายได้ เมื่อลองหันไปเข้าเฟซบุ๊กก็ยังไม่วายที่จะเจอข้อมูลการอัปเดตเกี่ยวกับน้ำท่วมที่ผุดขึ้นมาเป็นระยะ ๆ ยากจะหลุดพ้น ในบ่ายวันหนึ่งเราจึงตัดสินใจที่จะออกไปเดินเล่น เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศกันที่หอศิลป์

เสียงจากเวทีคอนเสิร์ตในงาน “Art for help” เป็นส่วนแรกที่เราสัมผัสได้จากการเข้าร่วมงาน จากนั้นจึงเริ่มเดินสำรวจร้านรวงต่างๆ ด้วยความสนใจ แต่แล้วสายตา ก็ไปสะดุดกับไทยมุงกลุ่มหนึ่ง ภาพนั้นดึงดูดให้เราพยายามเดินแทรกตัวเข้าไปดู และพบว่า เป็นบูธของสำนักพิมพ์ Happening ที่ใช้หนังสือเป็นสื่อกลางในการรับบริจาค ไม่ไกลจากกันมากนักเป็นร้านกาแฟที่มีกลิ่นหอมพิเศษด้วยวิธีการชงที่แตกต่าง ถัดออกไปอีกด้านหนึ่งเราจะเห็นบูธเสื้อยืดที่สกรีนลายมาขายโดยเฉพาะสำหรับงานช่วยเหลือน้ำท่วมครั้งนี้ และหลังจากเดินไปรอบๆจนทั่วงานแล้ว เราจะเห็นว่า มีเหล่าศิลปินอีกมากมายหลายแขนงที่มาร่วมแบ่งปันและสร้างสีสันให้เห็นถึงความพิเศษของศิลปะที่ช่วยบรรเทาทุกข์และเพิ่มความสุขให้กับผู้คน

แต่ที่สร้างความประทับใจและเปิดมุมมองใหม่ให้กับเราได้มากที่สุด เห็นจะเป็นร้านสมุดวาดเขียนเล็กๆ ที่ค่อนข้างแปลกตาตรงที่เต็มไปด้วยสมุดไร้เส้นซึ่งถูกห่อหุ้มด้วยหน้าปกสีส้มเรียบง่ายไร้ข้อความ หากแต่เรื่องราวจากการบอกเล่าของพี่ก กเจ้าของร้านบ้านศิลปิน ที่แม้จะมีความกังวลใจเกี่ยวกับบ้านของตนซึ่งอยู่ใกล้กับชายคลองและกำลังจะได้รับความเสียหายจากอุทกภัยในครั้งนี้ กลับเลือกก้าวออกมาเป็นส่วนหนึ่งของการแบ่งปันและการให้ เพื่อสร้างความคิดและกำลังใจที่ดีให้แก่ตนเองและผู้อื่น แทนการอยู่กับที่และยอมจมไปกับกรงของความทุกข์ที่มาขังไว้ จากคำบอกเล่าเพียงสั้นๆ นี้ ทำให้เกิดมุมมองเกี่ยวกับเหตุการณ์น้ำท่วมในรูปแบบที่ต่างไปจากเดิม ซึ่งชี้ให้เห็นว่านอกจากความเสียหายทางด้านวัตถุที่เกิดขึ้นแล้ว ยังมีความเสียหายทางจิตใจที่กลายเป็นกรงกักขังและเหนี่ยวรั้งให้ผู้คนจมดิ่งไปกับความเศร้าที่เกิดขึ้น คงจะดีไม่น้อยถ้าเราลองแหกกรงที่อยู่ตรงหน้านั้นออกมา และค้นพบด้วยตนเองว่าความสุขและอิสรภาพนอกกรงอยู่ใกล้กว่าที่คิด

Gallery มแปดริบ:

ทุกหยดหวาน จากธารน้ำใจ
ปกติเราจะคุ้นเคยกับช่างภาพในฐานะผู้เก็บภาพความประทับใจ แต่ครั้งนี้เราได้เห็นช่างภาพกลุ่มหนึ่งที่มีใจรักในการชงกาแฟก้าวออกมาช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งทำให้เราได้ลองมองมุมใหม่ในฐานะช่างภาพที่เก็บภาพของการแบ่งปันนี้เอาไว้

สำนักพิมพ์ Happening:

1 บาทเปลี่ยนชีวิต

เรามีหนังสือที่อ่านแล้วประทับใจอยู่หลายเล่ม แต่วันนี้เรามีหนังสือที่ยังไม่ได้อ่านแต่เราก็รู้สึกประทับใจแล้ว ด้วยไอเดียต้นตาดันใจที่เชิญชวนให้บริจาคก็บาทก็ได้ เพื่อแลกกับหนังสือหนึ่งเล่มที่อาจเปลี่ยนความคิดและชีวิตของทั้งคู่ให้และผู้รับ

สมาคมมุขเสี่ยวๆ:

ส่งต่อความเสียอย่างมีความสุข
จุดขายของสมาคมนี้ยังคงไว้ซึ่งความเสีย บ่นลายเสือที่มีข้อความว่า
“ไม่กลัวน้ำ เพราะมีคนเป็นห่วงอยู่ข้างๆ”

ชมวาดภาพเหมือน:

ภาพความประทับใจบนใบหน้า
การมาให้ศิลปินร่างภาพในงานนี้ นอกจากที่จะได้ภาพสวยงามสมจริงแล้ว ยังจะได้ความอึดใจติดกลับไปในภาพเดียวกัน

Ice-dea:

ถึงปากจะแข็ง แต่ใจไม่แข็ง
ความเย็นจากไอศกรีมจะช่วย
ดับร้อนถึงใจทั้งคนให้และคนรับ

ดูดวง:

น้ำพามา ดวงพาไป
ถึงน้ำจะท่วมในพื้นที่ไหน
แม่หมอบขอพี่น้องไว้ว่าธารน้ำใจจะไหลท่วม
ตามไปอย่างแน่นอน

บ้านศิลปิน:

เนื้อหาบนหน้าสมุดเปล่า
ร้านจำหน่ายสมุดไร้เส้นธรรมดา หากแต่เรื่อง
ราวจากคำบอกเล่าของพี่กก เจ้าของร้านซึ่ง
กำลังเสียดกับภัยน้ำท่วม ทำให้เราได้เห็น
ว่าสมุดแต่ละหน้ามีเรื่องราวมากกว่าหน้า
กระดาษเปล่าที่มองเห็น

Art Therapy:

เยียวยาจิตใจได้มากกว่าภัยน้ำท่วม
ศิลปะบำบัดด้วยการแสดงและการวาด
ภาพ สามารถช่วยบรรเทาความทุกข์ใจให้
กับทุกคน

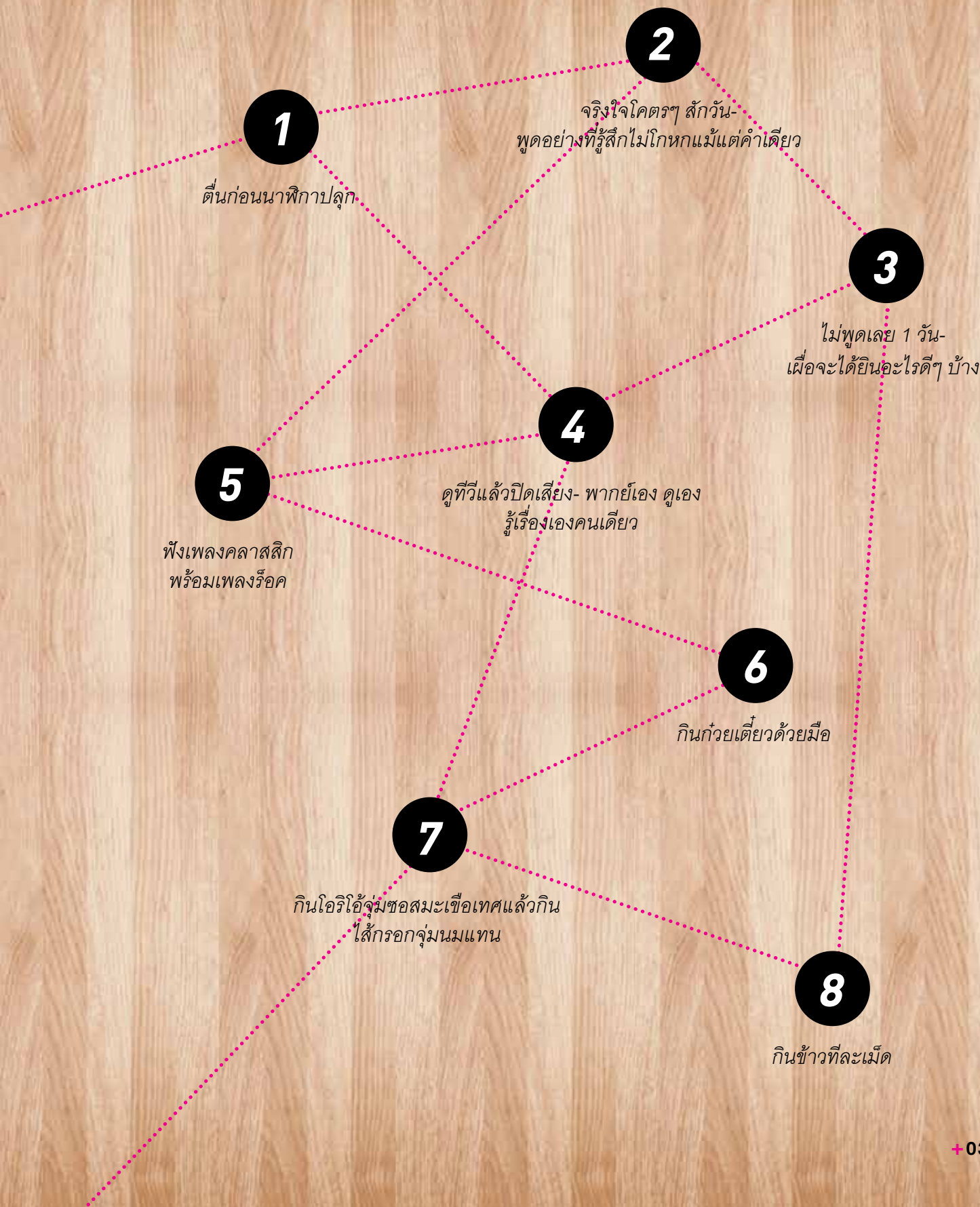

ก๋วยเตี๋ยว

สองสาม กบฏวิธี หนีออกจากกรรม

เรื่อง กมลวรรณ ต้นสกุล
ชนิทานต์ งามวสุศิริ

10

ทิ้งมือถือไว้บ้าน- ทิ้งไว้ข้างๆ นาฬิกาที่นั่นแหละ

9

ถอดนาฬิกาทิ้งไป- ใช้ชีวิตตาม
นาฬิกาธรรมชาติ

11

เดินเท้าเปล่า- ถอดเปลือกที่เรียกว่า 'รองเท้า'
ออก ให้ตัวเราสัมผัสกับโลก

12

ยิ้มแล้วจับเวลาให้นานที่สุด

13

นั่งรถเมล์เลยไปสักป้าย- แล้วเดิน
กลับมาอย่างสง่างาม

14

รับใบปลิวทุกใบ- เปิดโอกาสให้
'โอกาส' เข้ามาหาเรา

15

เล่นเครื่องเล่นเด็ก- กลับไปเป็นเด็ก
ดูบ้างก็มันส์ดี

16

กดเบอร์มือถือหาเพื่อนใหม่

17

เที่ยวกลางคืนตอนกลางวัน-
เข้าคลับเข้าอบบอบนวดตอนกลางวัน

18

ขอเข้าห้องน้ำในโรงแรมหรู- ลองเป็น
คนรวยดูสักวัน

19

ขอตั้งค์ขอตาน

20

ใส่ชุดนอนเที่ยวห้าง-รับรองคุณจะ
เด่นกว่าแบรนด์เนมทั้งหมด

21

หลับตาเลือกหนังสือ- หลับตาหยิบหนังสือขึ้น
มาสักเล่มแล้วอ่านมันให้จบ (ถ้าได้พจนานุกรม
ก็พยายามเข้านะ)

22

ใช้มือข้างที่ไม่ถนัด
เขียนจดหมายรัก

23

นอนใต้เตียง- มาลองนอนใต้เตียงดูบ้าง
จะได้รู้ว่าเป็นผีมันลำบากขนาดไหน

23.1

... (หาวิธีกบฏของตัวเองด้วยการกบฏต่อ
23 ข้อที่บอกมา)

กำแพง อาจเป็นทั้งปราการ ที่คอยปกป้องเราจากภัยอันตราย และเป็นทั้งกรง ที่คอยกักขังเราจากอิสรภาพ หน้าทีของกำแพงแต่ละที่ล้วนแตกต่างกัน กำแพงที่อยู่เบื้องหน้าผม ตั้งตระหง่านอยู่ตรงนั้นมา ๑๒๑ ปีแล้ว ครั้งหนึ่ง มันเคยเป็นเส้นแบ่งเขต ระหว่างคนธรรมดาทั่วไป กับคนที่กระทำผิดกฎหมาย กักกันนักโทษเหล่านั้นให้อยู่ในที่ที่สมควร แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป บางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลง กำแพงก็เปลี่ยนไป

ผมยืนมองกำแพงของอดีตเรือนจำพิเศษกรุงเทพ ที่ปัจจุบันเหลือให้เห็นอยู่เพียงด้านเดียว เพราะมันได้เปลี่ยนสถานภาพจากเรือนจำ ที่เคยรับใช้กฎหมาย ด้วยการกักกันนักโทษคดีร้ายแรง มาเป็นสวนสาธารณะ ที่รับหน้าที่สร้างความสุขให้กับประชาชน โดยมีชื่อว่า 'สวนรมณีนาถ'

คล้ายว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ ได้สร้างชีวิตให้กับกำแพงที่เคยก่อให้เกิดความหดหู่ในใจของนักโทษ ผมยืนมองต้นไม้เล็ก ๆ มากมายที่ถือกำเนิดอยู่บนกำแพง มันงอกขึ้นมาได้อย่างไรในพื้นที่แบบนั้น ใครกันเป็นคนเอาเมล็ดพันธุ์ไปเพาะไว้ที่นั่น และใครกันที่ดูแลให้มันเติบโต ในสภาพที่แทบจะไม่มีน้ำ ไม่มีดิน ไม่มีสารอาหารอะไรเลยที่เหมาะสมกับการเติบโตของพืชสักชนิด คนที่ทำแบบนั้นได้ คงมีเพียงคนเดียวเท่านั้น จะเป็นใครไปไม่ได้อีกแล้ว นอกจากเจ้าหนู 'ติสตุ' นักปลูกต้นไม้'

คุณคงไม่เคยรู้ว่า มีเมล็ดพันธุ์พืชมากมายที่เรามองไม่เห็นกระจายอยู่ในทุกพื้นที่บนโลกใบนี้ รอบๆ กระจุกก้อนใหญ่ บนกำแพงเมือง ในห้องนอนคนไข้ หรือแม้แต่ที่เข้าถึงยากๆ อย่างรูทึบๆ แฉกๆ เมล็ดพันธุ์เหล่านี้ ตกหล่นอยู่ทั่วไปหมด แต่มันไม่สามารถงอกออกมาได้ด้วยตัวของมันเอง มีแต่คนที่เกิดมาพร้อมกับนิ้วหัวแม่มือสีเขียวอย่างติสตุเท่านั้น ที่จะทำให้เมล็ดพันธุ์ที่นำสารพวกนั้น เจริญเติบโตขึ้นมาได้ แต่เขาสัมผัสสัมผัสเมื่อลงไปยังพื้นที่ที่เมล็ดพันธุ์ทั้งหลายตกหล่นอยู่ ในไม่ช้า พวกมันก็จะแตกยอด ออกใบ ผลิดอก เจริญเติบโตเป็นต้นไม้ที่งดงามในเวลาเพียงชั่วข้ามคืน

ผมคาดเดาว่า กำแพงที่ผมเห็นอยู่นี้ น่าจะเป็นฝีมือของติสตุ เพราะว่า เมื่อคราวที่ติสตุต้องไปเรียนรู้เกี่ยวกับคุกของเมืองมีรพอลอันเป็นเมืองที่เขาอาศัยอยู่ เขาได้เห็นกำแพงมหึมาที่มียอดเหล็กปลายแหลมอยู่เต็มไปหมด ติสตุสงสัยว่า มันมีไว้ทำอะไร คำตอบที่ได้รับคือ มันมีไว้เพื่อป้องกันไม่ให้นักโทษหนี สำหรับติสตุ เขาคิดว่าบางที ถ้าคุณนำเกล็ดคนน้อยกว่านี้ นักโทษคงไม่อยากจะหนีเท่าไร ติสตุรู้ว่านักโทษเป็นคนไม่ดี แต่เขาไม่เชื่อว่า การที่ขังคนพวกนั้นไว้ในคุก จะช่วยรักษาพวกเขาให้หายจากการเป็นคนไม่ดีได้ คึ้นนั้นติสตุจึงลงมือปฏิบัติกรอย่างลับๆ นิ้วหัวแม่มือสีเขียวของเขา ถูกจุ่มไปทั่วกำแพงคุก ในรูทึบๆ บนลูกกรงเหล็ก วันรุ่งขึ้น คนทั้งเมืองต้องพบกับความประหลาดใจ เมื่อกำแพงคุกที่เคยดูหดหู่และไร้ชีวิต ห่มคลุมไปด้วยดอกไม้บานาณาพรรณ พวกนักโทษ

ปกหนังสือ
'ติสตุ'

ที่ตื่นมาพบกับความงดงาม และกลิ่นหอมของดอกไม้ทุกวัน เริ่มมีหัวใจที่อ่อนโยน นับจากวันนั้น จำนวนนักโทษในคุกของเมืองมีรพอลก็ค่อยๆ ลดจำนวนลง จนท้ายที่สุดแล้ว ก็ไม่มีนักโทษเข้ามาอยู่ในคุกอีกเลย

มันเป็นความมหัศจรรย์ เป็นปรากฏการณ์ประเภทที่ไม่ค่อยมีใครนึกถึง หากหัวใจของคนเราสัมผัสความงดงามอยู่ทุกเมื่อเชื่อกัน ใครจะคิดว่าเมื่อนั้น หัวใจที่เคยขุ่นมัว จะกลับมาสดใสขึ้นบาน ผมอึ้งอัมเมใจกับความสดชื่นที่ได้รับจากกำแพงคุก ไซแล้ว กำแพงคุกก็ทำให้หัวใจของเราอึ้งอัมเมได้ หากมันมีความงดงามของธรรมชาติ ผมลืมนึกถึงความหดหู่ของมันไปเลย ลืมแบบไม่อยากจะคิดถึงอีกต่อไป

สวนรมณีนาถวันนี้ เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สร้างความสุขให้กับผู้คนมากมาย ความอึ้งอัมเมเมื่อครั้งเคยเป็นคุกได้จมหายไปกับกาลเวลาแล้ว กำแพงที่ครั้งหนึ่งเคยตระหง่านขวางกั้นหัวใจที่โหยหาอิสรภาพของนักโทษ เขาอาจเคยคิดว่าไม่มีทางที่จะทลายหรือข้ามผ่านมันไปได้ วันนี้ได้กลายเป็นความงดงามไปแล้ว ดอกไม้ดอกเล็กๆ ดอกหนึ่งบานอยู่ตรงนั้น คนที่วิ่งผ่านมาตามทางเรียบกำแพงคุกเก่า ไม่ได้รู้สึกหดหู่กับการวิ่งอยู่หลังกำแพงคุก คนที่เล่นบาสเกตบอลอยู่ใกล้ๆ กับอาคารเรือนจำเก่า ก็คงไม่รู้ว่าตัวเองถูกกักขังอยู่ในพันธนาการแต่อย่างไร ผมได้เห็นรอยยิ้ม ได้ยินเสียงหัวเราะ ความสุขทั้งหลายอบอวลอยู่ในสถานที่แห่งนี้ คุกของเมืองมีรพอล หรือคุกของกรุงเทพมหานคร ได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว มันกลายเป็นสวนดอกไม้ สถานที่ที่ทำให้หลายคนสุขใจ ไม่ใช่ทำให้ใจของใครหลายคนเป็นทุกข์

ลองคิดดูเล่นๆ หากสถานที่ที่ดูหดหู่ทั้งหลาย สถานที่ที่เราเคยมองมันแง่ลบ กลายสภาพเป็นสถานที่ที่สวยงามไปหมดทุกแห่ง สวยงามแบบที่ทำให้หัวใจของมนุษย์อ่อนคลาย ทำให้หัวใจของเราอบอุ่นละมุนในความสงบแบบง่าย ๆ หากมีสถานที่แบบนี้อะไรบ้าง บางทีโลกนี้ อาจไม่จำเป็นต้องมีคุกอีกต่อไป เหมือนที่ติสตุค้นพบว่า ดอกไม้ สามารถสกัดกั้นความชั่วร้ายได้

**BANGKOK
PHOTO
ESSAY**

เรื่อง สักยา เจริญบัณฑิตสกุล

ตักบันไดนี้ไม่ว่า ตกเทรนด์นี้ไม่ได้

คนจนไม่มีสิทธิพูด

ฝันว่ามีเตียง

สุดท้ายการใช้เงินภาษีหายนะ

ไม่ต้องรีบ ยังต้องอยู่กันไปอีกนาน

คุณครูในห้องส่งหนูมาเรียนเพิ่มค่ะ

ช่อวรรณกานท์

ยลย่าน บ้านบุ

เรื่อง แมน คล้ายสุวรรณ

คลื่น คลื่น ชัดชัดวัดเจวิยนเสถียรสถาน.....สายธารเจ้าพระยาสายใหญ่
เรือหางยาวเลี้ยงลดแล่นลอยไป.....ระทึกใจในยนต์ยาน

ขึ้นท่าเรือวัดสุวรรณารามงามล้ำ.....ชมจิตรกรรมฝาผนังเล่าขาน
จุดรูปเทียนบูชาพระประธาน.....อภินิหาร “หลวงพ่อกาศดา”

ถึงร้าน “สงวนไอสถ” .....บดสมุนไพรใช้รักษา
ตัวพื้เนื้อมากโรค.....อยากได้ยาบำรุงใจ

ถึงตลาดวัดทองเก่าแก่.....แม่ค้าอ้อมาลัย
ยิ้มแย้มयोगโย.....คืนกำไรให้ผู้คน

ที่เข้าใจซึ้งน่องสุดที่รัก.....มาพักพิงในชีวิตทุกแห่งหน
แนบบอกอุบอบอดวงมน.....เริ่มต้นเราผูกเราพัน

เที่ยวลัดเลาะบ้านช่องห้องอาศัย.....เดินต่อไปไม่หวั่น
ร้านค้าอาหารครบครัน.....ที่พินันท์ห้องร้องต้องซึ้งกิน

ถึงสถานีรถไฟจักร.....โรงรถยักษ์แล่นไปทุกถิ่น
“ธนบุรี” จุดเริ่มต้นยลยิน.....เคียงถวิลกับน้องชมเชย

ถึงแล้ว “ชั้นลงหิน” ..... ไศภินวิจิตรพิศเฉลย
ของฝากของน้องครองเสวย..... พี่เฝยไปฝากจากใจ

นู นู เสียงดั่งดั่งไกลไกลทิศ..... นิมิตนามบ้านนูบ้านอาศัย
ศิลปะวัฒนธรรมไทย..... โลกได้เห็นเป็นขวัญตา

ตูป ตูป เสียงหัวใจดั่งก้อง..... รำร้องถึงเธอเพื่อฝันหา
ดั่งขึ้นทุกครา..... ดั่งยิ่งกว่าเสียงนุกังวาน

โลหะหลอมด้วยไฟร้อน..... ฟีนฟอนเริงแรงแท่งถ่าน
ดีแต่รูปทรงชำนาญ..... เจียนจารลวดลายงดงาม

มรดกตกทอดตลอดรุ่น..... กลิ่นกรุ่นกำจายหลายหลาม
สืบสานพยายาม..... คงนามชื่นชม

หัตถกรรม หัตถศิลป์..... คู่ถิ่นฐานนานสม
ทุกทุกสิ่งคม..... นิยมชั้นลงหินจ่านรวิ

เยื่อนย่ำยามเย็นกับบ้านแล้วหนอ..... น้องนุชคงรอคอยเคียงขวัญ
ถึงคราวเรานอนชมจันทร์..... เล่าเรื่องรอบวันโปรดฟัง

บ้านนู..... พี่เดินทะเลบ้านเรือนหลายหลัง
เล่ามาเล่าไปไม่จั้ง..... เสียงกรนก็ดั่งข้างหูเอย

รู้ไหมว่า? วัดสุวรรณารามมีประเพณี
ความเชื่อด้านการวิ่งม้ากับบน
ของผู้ชายที่ไม่อยากเป็นทหาร
เมื่อสำเร็จผลดังกล่าวจะมารั้งม้ากับบนร้อง ฮีฮี
รอบพระอุโบสถ

รู้ไหมว่า? วัดสุวรรณารามมีจิตรกรรมฝาผนังงดงาม
จากยกยอจิตรกรแห่งสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น
คือครูคงแป๊ะและครูทองอยู่

รู้ไหมว่า? “อย่าเป็นตาลยอดด้วน”
เป็นคำสั่งของหมอหงวนในการสืบทอดตำรายาแผนไทย
จนมาสู่รุ่นหลานวันนี้ ร่วมร้อยปี

รู้ไหมว่า? ตลาดวัดทองมีโครงสร้างของตลาดเป็นโครงไม้
คล้ายสถานีรถไฟหัวลำโพง
ใช้หลักการประสานไม้เข้าด้วยกันไม่ต้องมีเสารับ

รู้ไหมว่า? สถานีรถไฟธนบุรีแห่งนี้
ยังมีสายสำคัญที่แล่นอยู่ เช่น ชุมพร หลังสวน
กาญจนบุรี ราชบุรี นครปฐม
สามารถใช้การได้จนถึงทุกวันนี้

รู้ไหมว่า? บ้านนุเป็นชุมชนเก่าแก่ในเขตบางกอกน้อย
ที่ผู้คนอพยพมาจากกรุงศรีอยุธยาคราวกรุงแตก
แล้วมารวมกลุ่มประกอบอาชีพเข้าร่วมกันคือ “เครื่องนุ”

รู้ไหมว่า? “นุ” คือการตีแม่โลหะให้บางแล้วขึ้นรูปเป็นภาชนะ
ใช้โลหะ “ทองม้าล่อ”
ที่นำมาจากจีนเช่น ฉิ่ง ฉาบ เป็นต้น
มาหลอมเป็นวัตถุดิบ

รู้ไหมว่า? สุนทรภู่เคยพรรณนาถึงบ้านนุในนิราศสุพรรณไว้ว่า
ย่นย่านบ้านนุตั้ง.....ตีขึ้น
ทุกคิดเคยชมจรร.....แจ่มฟ้า
ยามยากหากปันกัน.....กินซีก ฉลิกแฮ
มีคู่ชู้ขึ้นหน้า.....นุชปลื้มลิ้มเดิม

Artist : **Beyonce**

Album : 4

กลับมาแล้วกับเจ้าแม่ R&B พร้อมสตูดิโออัลบั้มชุดที่สี่ นามว่า 4 ซึ่งเจ้าตัวก็เคยบอกว่า อัลบั้มชุดนี้คือทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ และเธอตั้งใจทำมันให้มันออกมาดีที่สุดในแง่ของเสียงหรือแฟนคลับตั้งความหวังไว้มากไปหน่อยหรือเธอถอยหลังแล้วหรือไง พออัลบั้มออกมาจริงๆ ถึงได้ซ็อกกันเป็นแถบๆ...

พูดถึงภาพรวมของอัลบั้มนี้ เหมือนกับเจ้ถอยหลังลงไปดูสภาพคล่องอย่างไรไม่รู้เหมือนกัน ปกติเพลงของบียอนเซ่เข้าใจยากอยู่แล้ว แต่พอมาเจอสตูดิโออัลบั้มนี้ ยิ่งหนักกว่าเดิมอีก *Run The World (Girls)* คือซิงเกิ้ลแรกที่เอาทุกอย่างมาโยกโยกโดยไม่ต้องเดาเอาอิเล็กทรอนิกส์ เอาอาร์แอนด์บี สาดซาวนคิอิปฮอป ใช้โปรแกรมมิ่ง

ถือเป็นบทเรียนได้ที่ว่า การใช้ทุกอย่างที่มีในทีเดียวมันอาจจะเน่ามากกว่าดีก็ได้ แถมเนื้อเพลงก็เข้าใจยากกว่าเดิมอีก แต่ภาพรวมอัลบั้มถือว่ายังเจ๋งอยู่ถึงมันจะไม่อะไรแปลกใหม่ในตลาด แต่สำหรับบียอนเซ่แล้ว ถือว่าอัลบั้มนี้มีอะไรใหม่ๆ เยอะ!

Best Thing I Never Had เป็นซิงเกิ้ลเดี่ยวที่พอจะดูๆ ใญ่กับนางอื่นได้บ้าง เป็นเพลง R&B ที่ฟังได้เรื่อยๆ ดนตรีไม่มากมายอะไรเหมือน *Run The World (Girls)* ส่วนเนื้อเพลงก็ด่าแฟนเก่าในวันแต่งงาน *I Was Here* คือแทร็คที่ดูดีที่สุดในอัลบั้มแล้ว มิดเทมโพลลาดซำๆ ถึงจะมีกลิ่นแปลกหน่อยๆ ก็เถอะ สำหรับอัลบั้มมีเพลงดีๆ เยอะ แต่พอคิดว่าทุกเพลงในอัลบั้มมันเป็นแนวเดียวกันหมด เลยไม่มีเพลงไหนที่เด่นขึ้นมาสักเพลง

สตูดิโออัลบั้มชุดนี้ถือว่าบียอนเซ่เริ่มจะแหกออกมาจากกรอบของแนวเพลงตัวเอง โดยการนำสิ่งอื่นๆ เข้ามาโยกโยกไปซะเต็มที่แบบไม่มีกั๊ก สำหรับแฟนคลับบียอนเซ่ อัลบั้มนี้ก็ถือว่าอัลบั้มดีอัลบั้มหนึ่ง เพียงแต่เราเพี้ยนกับชาวต่างชาติ ของแถมเกินไปเท่านั้นละ

Artist : **Britney Spears**

Album : *Femme Fatale*

Princess of Pop ผู้ห่างหายไปจากวงการเพลงสองปีกลับมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

อัลบั้มนี้เธอเริ่มอัดตั้งแต่สองปีที่แล้ว และเป็นอัลบั้มที่เหมือนกับเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ปูทางไว้ตั้งแต่ *In The Zone*, *Blackout*, *Circus* อัลบั้ม *Femme Fatale* จึงเป็นแนวยุโรปแดนซ์เก๋ๆ แปลกใหม่แต่ยังคงมีกลิ่นอายบริตनी้อยู่ไม่น้อยถึงมันจะตลาดมากไปหน่อยก็เถอะ แต่อย่างไรก็ตามบริตनीก็ได้นำเสนอ Pop รูปแบบใหม่ๆ ทุกอัลบั้มอยู่แล้ว *Hold It Against Me* แค่ปล่อยออกมาได้ไม่กี่ชั่วโมงก็สามารถทำให้เซฟเวอร์ iTunes ล่มลงได้ซึ่งไม่มีศิลปินคนไหนทำได้มาก่อน เป็นเพลงบีทแดนซ์หนักๆ จัดเต็มที สม่กับที่แฟนคลับรอคอย แต่พอปล่อย *Till The World Ends* กลับไม่ดังเท่าที่ควร เพราะต้นลำกล้องลิ้นสาปคนแต่งเพลงให้อย่างแคทชาไม่ออกอยู่ดี ดูว่าแทร็คที่ดูดีที่สุดในอัลบั้มนี้คือ *Criminal* เป็นหนึ่งเพลงที่ดีที่สุดในบริตनीเหมือนกัน ถึงเนื้อเพลงจะกระตะตะไปสักนิดแต่พอยอมรับได้อยู่ *Inside Out* เป็นเพลงป๊อปแนวใหม่ของบริตनी แต่ต้นตอในตลาด แต่แฟนคลับดูจะชอบเพลงนี้เป็นพิเศษ *I Wanna Go* แทร็คป๊อปอิเล็กทรอนิกส์ตลาดๆ ตัดแต่งเสียงซะแหลมมาก เนื้อเพลงก็ออกแนวอยากออกไปแสดงธาตุแท้ในผ้าทำนองนั้น หวังว่าคงไม่ได้เห็นเธอร้อง *Rolling in the Deep* ของ ADELE นะ เพราะกลัวแก้วหูแตกเอา

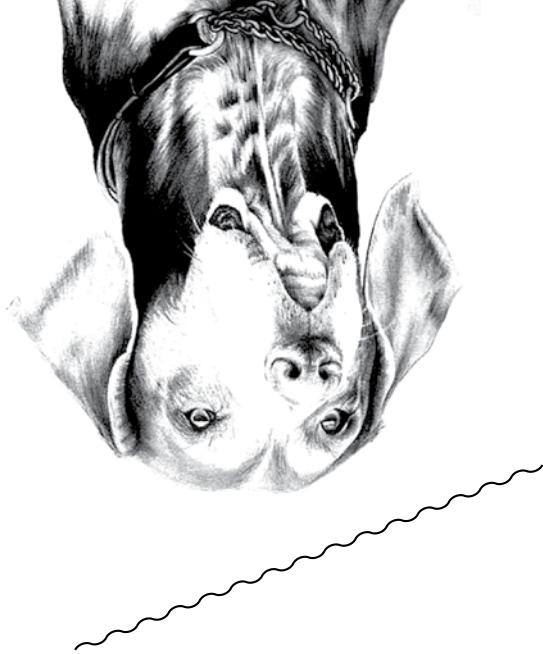
บริตनीในอัลบั้มนี้จะไม่เปรียบเปรยเท่าเมื่อก่อน แต่ก็รูปภาพอัลบั้มย่ำรวมมิตรเน่าๆ อย่าง *Circus* ออกได้อย่างหมดจด ในอัลบั้มนี้ก็ยังมียุคอ่อนช้อยอยู่ ที่ไม่เคยแก้คือ คุณเธอไม่เคยทำตามคอนเซ็ปต์อัลบั้มแบบตรงๆ เลยสักครั้ง เพลงในอัลบั้มส่วนใหญ่จะมีแต่แนวตลาดจ๋าทั้งนั้น แต่เรายังได้เห็นการพัฒนาของบริตनीที่ไม่เคยย่ำอยู่กับที่ มักจะทำป๊อปในรูปแบบอื่นๆ อยู่เสมอ แต่ถึงอย่างไร *Blackout* ก็ยังเป็นป๊อปแดนซ์ที่น่าเดินที่สุดในบริตनीอยู่ดี ส่วน *Femme Fatale* สามารถที่จะเปิดฟังเรื่อยๆ ไม่มีเบื่อไม่ขำแทร็คอยู่เหมือนกัน

หมา ขี้เรื้อน

เรื่อง วรรษาสุกิตติพัฒนานกุล

“คุณธานิน ตอนนีบริษัทของเรากำลังประสบปัญหาหนัก เราจึงมีความจำเป็นต้องลดจำนวนพนักงานลง...”

“ไม่มีโอกาสสำหรับคุณอีกแล้วคะนิน เราคุยเรื่องนี้กันมานานมากเกินพอแล้ว คุณพร้อมที่จะหย่าเมื่อไหร่...”

“นี่มันคะ ระเบิดมาที่โรงพยาบาลด่วนเลยคะ ตอนนีคุณแม่กำลังไม่สบาย อาการน่าเป็นห่วงมาก...”

ไม่รู้ว่าเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วของวันนี้ ที่เทปเก่ากำลังจะถูกถอดออกซ้ำอีกครั้ง ในที่สุดผมก็วนกลับมาคิดเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดอีกจนได้ ผมปล่อยให้ตัวเองเดินไปตามทางอย่างไร้จุดหมาย สุดแล้วแต่อารมณ์กับความคิดที่จะนำพาเราทั้งสองข้างให้ก้าวไปทางใด และผมก็ต้องประหลาดใจ เมื่อกลับพบว่าขณะนั้นตัวเองกำลังยืนอยู่บนชั้นดาดฟ้าของ “ตึกสูงใหญ่ใจกลางกรุง” เสียแล้ว

บรรยากาศเงียบบนตึกสูง ทำให้ตัวผมยิ่งจมอยู่กับความคิดของตัวเองมากยิ่งขึ้น ปัญหาทุกอย่างที่กำลังถาโถมเข้ามาในชีวิตอย่างรวดเร็วโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัว มันทำให้ผมรู้สึกเหมือนกำลังสติแตก และเริ่มมองหาถึงทางออกของปัญหานี้ ในระหว่างนั้นความคิดหนึ่งก็ผุดเข้ามาในหัว ... ทำไมเราไม่ยุติปัญหาที่เกิดขึ้นให้มันจบลงไปพร้อมๆ กับชีวิตของเราละ ?

ผมค่อยๆ สวมหน้ากากเข้าไปยืนอยู่บริเวณริมตึก ภาพเบื้องหน้าที่ผมเห็นเป็นนกพิราบฝูงใหญ่ที่กำลังโฉบบินอยู่บนท้องฟ้ากว้างอย่างอิสระ ซึ่งนั่นยิ่งทำให้ผมรู้สึกมั่นใจกับการตัดสินใจในครั้งนี้มากขึ้น เพราะหากความตายเป็นทางออกเดียวที่จะทำให้ก้าวพ้นปัญหาวุ่นวายใจในวันนี้ได้จริง .. ผมก็พร้อมที่จะทำ !

ทันทีที่สายตาทอดไปยังภาพเบื้องล่าง จากความสูงบนตึกที่ผมยืนอยู่ราวสี่สิบสองเมตร ชั่วขณะหนึ่งความรู้สึกกลัวต่อความตายก็ผุด

ขึ้นมาในใจ ผมจึงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกับปลอบใจตัวเองเบาๆ ว่า ‘ไม่มีอะไรต้องกลัวทั้งนั้นธานิน เพียงแค่เสียนาทีเดียวเท่านั้นแล้วทุกอย่างจะจบลง’ ผมหลับตาลงเพื่อรวบรวมความกล้าอีกครั้ง และเปิดตาขึ้นอย่างช้าๆ และเตรียมพร้อมที่จะกระโดดลงไป ...

แต่ ณ วินาทีนั้นภาพบางอย่างจากถนนเบื้องล่างกลับหยุดทุกการกระทำของผมไว้ชั่วขณะ

ภาพสุนัขจรจัดตัวหนึ่งกำลังเดินอยู่ริมถนน ซึ่งอาจดูเป็นเรื่องธรรมดาที่พบเห็นได้ทั่วไป แต่ความแตกต่างที่เป็นดั่งมนต์สะกดให้ผมต้องหยุดเพื่อมองสุนัขตัวนี้ นั่นคือ .. ความรู้สึกชีวิตของมัน..

สุนัขขี้เรื้อนขาพิการ ที่กำลังพยายามตะเกียกตะกายใช้ขาสามข้างที่เหลือของมันพยุงตัวเองให้ก้าวไปด้านหน้า ผมไม่รู้หรือทราบดีว่าหมาหลายตัวที่มันตามหาอยู่นั้นคืออะไร อาจเป็นถังขยะสกปรกที่พอมีเศษอาหารให้มันได้ประทังชีวิต หรืออาจเป็นสิ่งใดก็ตาม ซึ่งมันไม่สำคัญเท่ากับสิ่งที่ผมสามารถอนุมานได้จากภาพที่เห็นในตอนนั้น คือ ความไม่ยอมจำนนชีวิตต่อโชคชะตา เพราะแม้ว่ามันไม่ได้เกิดเป็นสุนัขพันธุ์ดี หน้าตาน่ารักน่าชมนุ่มเหมือนสุนัขตัวอื่นๆ แต่ในเมื่อชีวิตนี้ของมันถูกกำหนดให้อยู่ในร่างของสุนัขพันธุ์ทาง หน้าตาตุ๋น ทำทางมอมแมม หรือแม้จะเหลือเพียงสามขา แต่มันก็ไม่เคยนั่งโทษฟ้าโทษดินถึงสิ่งที่มันได้รับ แต่กลับกลายเป็นการดำรงชีวิตต่อไปในสิ่งที่มันต่างหากคือสิ่งที่มันกำลังทำ ซึ่งมันทำให้ผมรู้ว่าค่าของชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ถูกประเมินจากสิ่งที่เห็นเพียงภายนอกหรือจากความคิดของใครสักคน หากแต่เป็นสิ่งที่ผู้ใช้ชีวิตต่างหากที่เป็นผู้กำหนดคุณค่าของชีวิตตนเอง สุนัขขี้เรื้อนในสายตาของผู้คนภายนอกอาจดูไร้ค่าไร้ความหมาย แต่ความขี้เรื้อนหรือความพิการของมันนั้นก็ไม่เคยไปเป็นภาระต่อใคร มันเลือกที่จะเผชิญปัญหาในชีวิตด้วยตัวมันเอง และรักชีวิตของตัวเอง ไม่เคยมีครั้งใดที่เราจะเห็นสุนัขจรจัดตัดสินใจวิ่งไปให้รถชนมันตายเลยสักครั้ง แล้วชีวิตของคนที่ยังพร้อมด้วยสติปัญญา มีมันสมองที่พัฒนาได้ไกลกว่าสัตว์ดิรัจฉาน เหตุใดจึงตัดสินใจหนีปัญหาด้วยการจบชีวิตของตัวเองด้วยวิธีต่างๆ แบบนั้นเล่า ?

สุนัขที่กำลังเดินสามขาอาจเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น เพราะแท้จริงแล้วขาที่สี่ของมันกำลังเดินอยู่เช่นกัน แต่เป็นการเดินด้วยใจ ซึ่งเป็นหนึ่งในสิ่งที่คุณไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา

เพียงผมหยุดมองเรื่องราวของตัวเองสักนาที แล้วมองไปยังชีวิตของผู้อื่น ภาพจากถนนเบื้องล่างก็ได้สะท้อนสิ่งที่เรียกว่าชีวิตอีกมากมาย ไม่ใช่สุนัขขี้เรื้อนขาพิการเท่านั้นที่กำลังต่อสู้กับชีวิตของมันอยู่ แต่หากมุดถนนอีกหลายด้าน ยังปรากฏภาพชีวิตที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นเด็กผู้หญิงที่ยืนขายพวงมาลัยบนท้องถนน ชายชราที่หีบข้าวของไร้ค่าหรือเสื้อผ้าเก่าๆ มาขาย **ทุกๆ คนล้วนมีปัญหาคือชีวิตในแบบของตัวเองที่แตกต่างกันไป แต่สิ่งที่สำคัญคือวิธีการจัดการปัญหาของตัวเองว่า จะเลือกจัดการกับสิ่งนั้นอย่างไร...**

STAFF WRITER

喂

WEI
TEAM

นลินี วิตะวอรณ

เราเป็นคนชอบอ่าน อ่านจนงอเข่า ก็เกิดอาการคันมืออยากเขียนให้คนอื่นอ่านบ้าง ยิ่งพอเรารู้จักความของคำว่านักเขียนว่า "ใส่แห้ง" เรายิ่งอยากพิสูจน์ด้วยการทำให้พอเห็นว่าเรายังคงรักษาใจมันให้อยู่กับตัวเราได้พร้อมๆ ไปด้วยการเขียน :) เราว่ากริ่งสู้เส้นชัยที่ดีที่สุด คือการลงมือทำให้คนที่คอยลุ้นเห็นว่าเราทำได้ แทนที่จะเปลืองเวลาเอาชนะกันด้วยคำพูด
เราอาจจะไม่ใช่ นักเขียนที่ดี แต่เรามั่นใจว่าเราก็มีดีในตัวเอง(นะ)

ปิยภัทร นันทนเศรษฐ์

ผมเขียนเรื่องสั้นระทึกขวัญบ้าง บอๆ เรื่องแรกตอนประถมหน้า และก่อนจะยื่นสมุดให้เพื่อนสนิทคนหนึ่งอ่านนั้นรู้สึกอายมาก คิดว่านี่เรากำลังทำบ้าอะไรอยู่ แต่ภาพที่เห็นหลังจากเพื่อนคนนั้นอ่านจบแล้วอุทานขึ้นมาว่า "เฮ้ย เจ๋งวะ" และชวนเพื่อนทั้งห้องให้มาอ่านเรื่องของผม มันทำให้ผมรู้สึกภูมิใจที่ตัวเองตัดสินใจหยิบยื่นผลงานของตนเองออกสู่สายตาคนใกล้ตัว มีหน้าซ้ำยังมีหลายคนทีลองต่อยอด ชัดๆ เขียนๆ เรื่องบ้าง บอๆ ของผมต่อยอด นั้นเป็นกำลังใจอันแรงกล้าที่ผมตัดสินใจผมตัดสินใจขีดเขียน และสรรสร้างผลงานชิ้นอื่นๆ เรื่อยมา

น้ำพอลอย

กำเนิดมาด้วยความรัก ดำรงอยู่ด้วยความรัก.ไม่เคยมี 'คนรัก'.
ซาเดียว.ตุ๊กตาหมี.ละคอนเวท.ไปสการ์ต.ปลาบึก.ฤดูหนาว.Singular.ค่ายอาสา.หนังสือ.
ไม่ใช่ นักเขียน.แค่อยากเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง.
อาชีพในฝัน... ภริยาพูด.

ศศิภานต์ เอื้อวิทย์วุฒิกุล

หลายครั้งเวลาเราอ่านหนังสือ ดูหนัง ฟังเพลง หรือเดินทาง มักสัมผัสได้ถึงเรื่องราวบางอย่าง จนเขียนมันออกมาเป็นตัวหนังสือ จะบอกว่ามีความฝันเป็นนักเขียนก็ไม่ผิด แต่รู้สึกว่าตัวเองต้องผ่านกระบวนการอะไรบางอย่าง เพื่องานเขียนจะได้ผลผลิต ซึ่งครั้งนี้ได้โอกาสที่ดีจากค่ายอบรมการเป็นนักเขียนของโครงการ TK young writer ได้ออกไปสัมภาษณ์จริง ทำงานจริง ได้เรียนรู้เทคนิคการเขียนที่หลากหลาย และเราคิดว่าเราจะเป็นคนขายตัวหนังสือให้ได้

แมน คล้ายสุวรรณ

วันที่ผมเดินเข้าสู่โลกแห่งความฝัน โลกแห่งจินตนาการ โลกแห่งล้านอักษร ผมหลงรักมันตั้งแต่เห็นของภาษา ประดุจหลงมนต์ความรัก ความมานะพยายาม พากเพียรเขียนบทหรือการร้องและร้อยแก้ว จึงทำให้ผมได้รับรางวัลจากการประกวดแข่งขันทักษะความสามารถมากมาย ผมคือนักเขียนที่เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู ผมคือนักเขียนที่สร้างผลงานเพื่อวาดหวังการดำรงคุณค่าแห่งวัฒนธรรมไทย ผมคือนักอาสาสมัครกายภาพจนถูกพบพานนครหิ่งจะเป็นปัจจุบันของสังคม ผมคือครูสอนพิเศษภาษาไทยที่หวังให้เด็กๆ พ้นความคิดอวิชชา นี่คือโลกส่วนตัวของผมที่มีอยู่ มีอายุด้วยกลีบดอกไม้อัน หากแต่ปุ่ด้วยกลีบดอกใจ ที่เปี่ยมมาด้วยความอดทนของการเป็นนักสู้ โลกความฝันได้พลันเป็นโลกความจริงของผม โลกนี้งามยิ่งนัก

ศรัญญา สงสัย

เพราะมีใจในงานเขียน อันจึงก้าวสู่โลกของตัวอักษร...
วันแรกที่เปิดหนังสือขายเรื่องแรก ฉันพบความมหัศจรรย์ของภาษา เรียงร้อยถ้อยถกจนเกิดความรู้สึกซาบซึ้งตรึงใจ นับจากนั้นเป็นต้นมาที่หลงใหลงานเขียน จนเกิดความรู้สึกอยากเป็นนักเขียนขึ้นมาบ้าง บางคนว่าพวเราเพื่อ แต่ฉันไม่มีวันเชื่อ และแม้จะเรียนด้านจิตวิทยา แต่ปัจจุบันยังคงมุ่งมั่นเขียนนิยาย และมีพลังอยากเขียนเรื่องสั้น รวมถึงงานเขียนอื่นๆ ถนนสายนี้แม้จะยาวไกล หากยังมีฝันทุกสิ่งย่อมเป็นไปไม่ได้

จักรชัย อภิขล

พรสวรรค์ชั้นเยี่ยมของผมคือการไร้ซึ่งพรสวรรค์ บางสิ่งที่คนอื่นทำกันได้ ผมกลับต้องพยายามมากกว่าชาวบ้านสองถึงสาม ร้อยพล็อตเรื่องที่ดีอาจจะเป็นแค่เรื่องเดียวที่ได้เขียน ร้อยเรื่องที่ได้เขียนอาจจะไม่มีแค่เรื่องเดียวที่เขียนจบ ร้อยเรื่องที่เขียนจบอาจจะไม่มีสักเรื่องที่ได้ตีพิมพ์ ถ้าอะไรที่ผมไม่ได้พยายามแล้วอย่างเต็มที่ ผมรู้ทันทีเลยว่ามันต้องล้มเหลว แต่ผมก็ไม่เคยปล่อยให้ตัวเองล้มทั้งที่ยังไม่ได้พยายามอะไรเลย พยายามมากบ้าง น้อยบ้าง เพราะผมเชื่อในคำที่ไอศอลของผมอย่างคุณลุงวินทร์ เสียหวารินเคยเขียนไว้ว่า-“ความสำเร็จย่อมมาเยือนคนที่อดทนพอ”

ณัฐนิชา แดงรัตนวงศ์

สิ่งที่อยู่กับตัวเรามาตั้งแต่เรารู้จักความเป็นคน 2 บุคลิก ที่นิ่งมากกับสนุกสนาน เห็นได้จากเราที่ชอบอยู่กับเพื่อนแต่บางครั้งเราก็อยากอยู่คนเดียว หรือเราชอบออกไปเที่ยวข้างนอกแต่เราก็คิดว่าบ้านเป็นที่ที่มีความสุขที่สุด และความเป็น 2 บุคลิกของเราจะชัดเจน โดยเฉพาะเวลาที่ต้องออกไปอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคย แล้วต้องทำความรู้จักกับคนใหม่ๆ แต่เราเองว่ามันเป็นข้อดีนะ เพราะมันทำให้เราได้ทั้งสองสถานะในเหตุการณ์เดียว และประสบการณ์ทางความรู้สึกที่เราได้รับจากกรรมสองมุมมันก็มากกว่าที่เราจะมองจากมุมมองเดียวแล้ว

ภรณ์ทิพย์ ปิยฤทธิพงษ์ (เซอร์)

หลังจากที่ทดลองหายใจด้วยตนเองสำเร็จเป็นครั้งแรกก็เชื่อในอัตลิตธิอย่างมง่ายเสมอมา ตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมาจัดว่าโอเคเกือบตัว แต่อีคิวนี้ล้ำมาก
ว่างๆ ชอบลองหัวเราะด้วยโทนเสียงหลายๆแบบเพื่อฝึกจำแนกความรู้สึก
หลงใหลในคำล่อลวง ชอบคิดนอกกรอบ ขึ้นชอบความสร้างสรรค์ ทุกอย่างเน้นมั่นสไม่เน้นสาระ และชอบใช้พื้นที่สาธารณะทุกชนิดในการบอกขอบคุณชีวิตและกัลยาณมิตรที่ดี

ธัญรัตน์ ดันติวงศ์

"ถ้าคิดว่าจะ 'ลอง' แล้วไม่ได้ทำ
มันน่าเสียใจกว่า ลองแล้วล้มเหลว
นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้
คนอย่างฉันมีโอกาสได้สะพายเป้ ที่วกล้วยสองหัว
มาแบกมันในวันที่มาค่าย TK Young Writer"

ทิมพงษ์ งามสุกโชค (แบงค์)

ง่ายแต่ยาก
มากแต่น้อย
ใจแต่จริง

วิชา สุกิตติพัฒนากุล

ชื่อเล่นคือ มายด์ ... ฉายาคือ เหม่ง
หนึ่งบรรทัดที่เขียน มาจากหนึ่งชั่วโมงที่คิด
บางบรรทัดอาจไม่มีความหมาย แต่ทุกบรรทัดมาจากความตั้งใจ

กมลวรรณ ดันสกุล (ศิริม)

ฉันเป็นคนชอบอ่านนิยายมาก เลยอยากลองเขียนดูบ้าง ถึงมีมือจะไม่ค่อยเข้าขั้น แต่ก็พยายามเอาใจรักเข้าสู่ ตอนมีรอยเคยไฝผื่นอยากเรียนอักษรฯ หรืออะไรแนวนั้น แต่เพราะพ่ออยากให้เป็นหมอ และฉันก็มีกำลังพอที่จะเรียนได้ เลยเลือกทางเดินสายนั้น และหวังว่าจะจบไปเป็นหมอดีในวันข้างหน้า ฉันไม่ได้เสียใจ เพราะถึงจะไม่ได้เรียนคณะในฝัน ไม่ได้มีเวลาทุ่มเทมากเท่าคนอื่นฯ แต่ฉันก็ยังอยากเขียนใครว่าความฝันมันกินไม่ได้ แต่ฉันจะทำให้มันกินได้ ^^

พิเชฐ วัตตะสิริชัย (ออฟ)

อ่านบ้าง ไม่อ่านบ้าง อยู่ในห้องสมุด มากกว่าห้องเรียน
เขียนบ้าง ไม่เขียนบ้าง อยู่ตามร้านกาแฟ และสวนสาธารณะ
เรียนบ้าง ไม่เรียนบ้าง อยู่ที่คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
คิดบ้าง ไม่คิดบ้าง คิดไม่ออกบ้าง อยู่กับชีวิตอิสระเสรี

สัทยา เจริญบัณฑิตสกุล (เซ็ง)

รักเสียงหัวเราะ และงานสร้างสรรค์

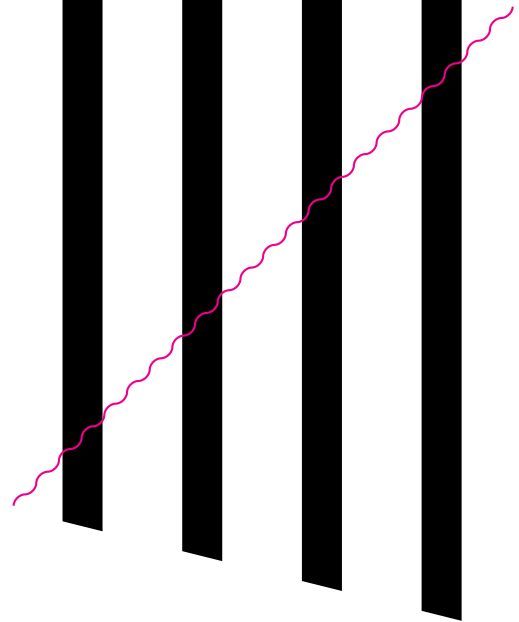

01

Office of The Thailand Knowledge Park, Office of Knowledge Management and Development, Office of The Prime Minister, 17th Floor Offices at Central World 999/9 Rama 1, Patumwan, Bangkok 10330 Tel. +66 (02) 257-4300 Fax. +66 (02) 257-4332 www.tkpark.or.th

“The secret of happiness is freedom. The secret of freedom is courage.”

Thucydides
Ancient Greek
Historians &
Author
460-404bc

